

ROMÂNIA
MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII
UNIVERSITATEA „1 DECEMBRIE 1918” DIN ALBA IULIA
FACULTATEA DE ȘTIINȚE ECONOMICE
ȘCOALA DOCTORALĂ DE CONTABILITATE

REZUMAT
TEZĂ DE DOCTORAT

Conducător de doctorat,

Prof. univ. dr. IVAN OANA RALUCA

Doctorand,

LUPU AUREL-CONSTANTIN

ALBA IULIA

2026

**MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII
UNIVERSITATEA „1 DECEMBRIE 1918” DIN ALBA IULIA
FACULTATEA DE ȘTIINȚE ECONOMICE
ȘCOALA DOCTORALĂ DE CONTABILITATE**

**COMUNICAREA NON-FINANCIARĂ ÎN RAPORTĂRILE INTEGRATE
ÎN ȚĂRILE CU ECONOMIE EMERGENTĂ**

Conducător de doctorat,

Prof. univ. dr. IVAN OANA RALUCA

Doctorand,

LUPU AUREL-CONSTANTIN

ALBA IULIA

2026

CUPRINS

Cuprinsul tezei de doctorat.....	3
Lista tabelelor.....	6
Lista figurilor.....	8
Introducere	9
Motivația și importanța cercetării	13
Obiectivele cercetării.....	15
Metodologia de cercetare	17
Structura lucrării.....	20
Concluzii	22
Contribuții proprii	25
Implicații practice și utilitate publică a cercetării	27
Limite și perspective ale cercetării.....	29
Bibliografie.....	31

Cuprinsul tezei de doctorat

CUPRINS

Lista tabelor	5
Lista figurilor	7
Introducere	8
Motivația și importanța cercetării.....	12
Obiectivele cercetării	14
Metodologia de cercetare	16
Structura lucrării	19
CAP. 1 EVOLUȚIA COMUNICĂRII ÎN DOMENIUL ȘTIINȚELOR ECONOMICE.	21
1.1 Aspecte metodologice	21
1.2 Definirea comunicării în domeniul științelor economice	23
1.3 Evoluția istorică a comunicării economice	25
1.4 Rolul comunicării în practicile economice și manageriale	28
1.5 Comunicarea în domeniul raportării financiare și contabile	36
1.6 Comunicarea inițiativelor de responsabilitate socială corporativă (CSR)	37
1.7 Teorii și modele de comunicare în domeniul economic	39
1.8 Concluzii preliminare.....	41
CAP. 2 FUNDAMENTE TEORETICE ȘI EVOLUȚIA CONCEPTUALĂ A ECONOMIILOR EMERGENTE ÎN CONTEXTUL ECONOMIEI GLOBALE.....	45
2.1 Aspecte metodologice	45
2.2 Definirea și caracteristicile cheie ale economiilor emergente.....	47
2.3 Evoluția istorică a economiilor emergente.....	58
2.4 Contribuția economiilor emergente la economia globală	60
2.5 Dinamica și provocările economiilor emergente	63
2.6 Concluzii preliminare.....	70
CAP.3 STADIUL ACTUAL AL CUNOAȘTERII ÎN DOMENIU.....	73
3.1 Aspecte metodologice	73
3.2 Definirea principalelor metode de analiză a literaturii de specialitate	74
3.3 Revizuirea structurată a literaturii de specialitate privind raportarea non-financiară	78
3.3.1 Protocolul de revizuire a literaturii	78
3.3.2 Definirea întrebărilor de cercetare	80
3.3.3 Procesul de cercetare	81
3.3.4 Impactul articolelor.....	82
3.3.5 Definirea cadrului analitic	86

3.3.6 Stabilirea fiabilității SLR.....	87
3.3.7 Testarea validității revizuirii literaturii	87
3.3.8 Codificarea articolelor	88
3.3.9 Perspective și critici.....	93
3.3.10 Viitorul raportării non-financiare	100
3.4 Analiza bibliometrică a literaturii de specialitate privind raportarea informațiilor non-financiare în țările cu economie emergentă.....	101
3.4.1 Determinarea numărului de publicații	102
3.4.2 Evoluția raportării non-financiare	104
3.4.3 Contribuția instituțiilor	106
3.4.4 Repartizarea publicațiilor din domeniu la nivel de țară.....	107
3.4.5 Analiza citărilor	108
3.5 Concluzii preliminare.....	110
<u>CAP. 4 CADRE ȘI STANDARDE INTERNAȚIONALE DE RAPORTARE NON-FINANCIARĂ. ANALIZĂ COMPARATIVĂ ȘI RELEVANȚĂ PENTRU ECONOMIILE EMERGENTE.....</u>	112
4.1 Aspecte metodologice	112
4.2 Definirea și tipologia cadrelor și standardelor de raportare non-financiară	114
4.3 Evoluția cadrelor și standardelor de raportare non-financiară	123
4.4 Analiză comparativă a principalelor cadre și standarde internaționale.....	137
4.5. Concluzii preliminare.....	147
<u>CAP. 5 ASPECTE PRIVIND TESTAREA MODELULUI DE ANALIZĂ TEORETIC ȘI PREZENTAREA STUDIILOR DE CAZ.....</u>	151
5.1 Aspecte metodologice	151
5.2 Transpunerea și aplicarea directivei europene privind raportarea non-financiară în România	152
5.3 Impactul pandemiei asupra raportării non-financiare: studiu de caz în industria auto	176
5.4 Concluzii preliminare.....	186
<u>CAP 6. RELAȚIA DINTRE PARAMETRII DE RAPORTARE NON-FINANCIARĂ ȘI PERFORMANȚA FINANCIARĂ</u>	188
6.1 Modelarea econometrică a performanței non financiare pentru panelul țărilor cu economie emergentă în perioada 2019 - 2023	188
6.1.1 Importanța, scopul și obiectivele cercetării	188
6.1.2 Revizuirea literaturii de specialitate	190
6.1.3 Analiza datelor și stabilirea ipotezelor	208
6.1.4 Metodologia și designul cercetării.....	216

6.1.5 Rezultatele cercetării, testarea modelelor și discuții	219
6.2. Concluzii preliminare	229
<u>Concluzii</u>	232
<u>Contribuții proprii</u>	235
<u>Implicații practice și utilitate publică a cercetării</u>	237
<u>Limite și perspective ale cercetării</u>	239
<u>Bibliografie</u>	241

Lista tabelelor

Tabelul nr.1. 1 Obiective secundare	21
Tabelul nr.1. 2 Aspectele cheie ale evoluției comunicării economice.....	26
Tabelul nr.2. 1 Obiective secundare	45
Tabelul nr.2. 2 Caracteristicile grupurilor de economii emergente	48
Tabelul nr.2. 3 Clasificarea economiilor globale de către organizații internaționale	50
Tabelul nr.2. 4 Suprafața economiilor emergente globale.....	51
Tabelul nr.2. 5 Populația și evoluția economiilor emergente globale.....	52
Tabelul nr.2. 6 Venitul economiilor emergente globale (PIB/locuitor).....	52
Tabelul nr.2. 7 Rata de creștere reală a PIB în economiile emergente globale (%)	53
Tabelul nr.2. 8 Clasificarea economiilor europene de către organizații internaționale	54
Tabelul nr.2. 9 Suprafața economiilor emergente europene	55
Tabelul nr.2. 10 Populația și evoluția economiilor emergente europene.....	55
Tabelul nr.2. 11 Venitul economiilor emergente europene	56
Tabelul nr.2. 12 Rata de creștere reală a PIB în economiile emergente europene(%)	57
Tabelul nr.2. 13 Evaluarea obiectivelor și concluzii.....	71
Tabelul nr.3. 1 Obiective secundare	73
Tabelul nr.3. 2 Evoluția publicațiilor relaționate cu “Mandatory disclosure”	82
Tabelul nr.3. 3 Evoluția publicațiilor relaționate cu “Mandatory reporting”	82
Tabelul nr.3. 4 Top 10 articole după numărul de citări pe Web of Science la 30 iunie 2020 ..	84
Tabelul nr.3. 5 Top 10 articole după numărul de citări pe an (CPY) Web of Science- la 30 iunie 2020.....	85
Tabelul nr.3. 6 Rezultatul analizei articolelor <RNF>	90
Tabelul nr.3. 7 Rezultatele analizei <RNF>- focus organizațional	94
Tabelul nr.3. 8 Rezultatele analizei <RNF>- focus organizațional	94
Tabelul nr.3. 9 Rezultatele analizei <RNF>- țara cercetată.....	95
Tabelul nr.3. 10 Rezultatele analizei <RNF>- focus pe literatură <RNF>.....	96
Tabelul nr.3. 11 Rezultatele analizei <RNF>- academicieni, practicieni, consultanți și regulatori (ca autori).	97
Tabelul nr.3. 12 Rezultatele analizei <RNF>- academicieni, practicieni, consultanți și regulatori (ca cititori).	97
Tabelul nr.3. 13 Rezultatele analizei <RNF>- metode de cercetare	98
Tabelul nr.3. 14 Rezultatele analizei <RNF>- cadru și modele.....	99
Tabelul nr.3. 15 Cuvinte cheie raportat la numărul total de citări	102
Tabelul nr.4. 1 Obiective secundare	112
Tabelul nr.4. 2 Cadre și standarde de raportare existente	117
Tabelul nr.4. 3 Dimensiunile și informațiile solicitate în cadrele și standardele de raportare	119
Tabelul nr.4. 4 Evenimente cheie și tendințe în evoluția raportării non-financiare	125
Tabelul nr.4. 5 Analiză comparativă între principalele standarde și cadre de raportare non-financiară.....	144
Tabelul nr.4. 6 Evaluarea obiectivelor și concluzii.....	149

Tabelul nr.5. 1 Obiective secundare	151
Tabelul nr.5. 2 Clasificarea entităților pe sectoare	162
Tabelul nr.5. 3 Clasificarea entităților în funcție de numărul de angajați.....	162
Tabelul nr.5. 4 Clasificarea entităților în funcție de cifra de afaceri	163
Tabelul nr.5. 5 Număr de matrice de materialitate realizate.....	166
Tabelul nr.5. 6 Top 3 factori cheie din zona problemelor social	170
Tabelul nr.5. 7 Top 3 factori cheie în domeniul preocupărilor angajaților.....	170
Tabelul nr.5. 8 Top 3 factori cheie în domeniul preocupărilor de mediu	171
Tabelul nr.5. 9 Raportarea non-financiară în industria auto din România.....	177
Tabelul nr.5. 10 Raportarea provocărilor aduse de pandemie	180
Tabelul nr.5. 11 Raportarea riscurilor legate de schimbările climatice	181
Tabelul nr.6. 1 Obiective secundare	189
Tabelul nr.6. 2 Prezentarea modelului „SALSA” pentru revizuirea literaturii de specialitate	190
Tabelul nr.6. 3 Cuvinte cheie raportat la numărul total de citări	193
Tabelul nr.6. 4 Primele 5 articole după numărul de citări	200
Tabelul nr.6. 5 Variabile și sursa datelor	210
Tabelul nr.6. 6 Descrierea variabilelor și statistica descriptivă a datelor	214
Tabelul nr.6. 7 Teste Unit root: 2019-2023	219
Tabelul nr.6. 8 Matricea de corelare și testul VIF (Variance Inflation Factor) pentru modelul ROE, eșantionul țărilor cu economie emergentă, 2019-2023.	221
Tabelul nr.6. 9 Matricea de corelare și testul VIF (Variance Inflation Factor) pentru modelul Tobin’s Q, eșantionul țărilor cu economie emergentă, 2019-2023.....	221
Tabelul nr.6. 10 Testarea homoscedasticității erorilor aleatoare pentru modelul ROE, eșantionul țărilor emergente, 2019-2023.	222
Tabelul nr.6. 11 Testarea homoscedasticității erorilor aleatoare pentru modelul ROE, eșantionul țărilor emergente, 2019-2023	222
Tabelul nr.6. 12 Testul Wooldridge pentru autocorelarea erorilor pentru modelele ROE și Tobin’s Q, eșantionul Uniunii Europene, 2001-2020.....	223
Tabelul nr.6. 13 Testele Skewness/Kurtosis pentru normalitate.....	224
Tabelul nr.6. 14 ROE -modelele Ordinary Least Squares (OLS) robust, Fixed Effects (FE) și Random Effects (RE).....	226
Tabelul nr.6. 15 Tobin’s Q -modelele Ordinary Least Squares (OLS) robust, Fixed Effects (FE) și Random Effects (RE).....	227

Lista figurilor

Figura nr.1. 1 Piramida CSR.....	38
Figura nr.1. 2 Evaluarea obiectivelor și concluzii	42
Figura nr.2. 1 Creșterea PIB în țările emergente europene	59
Figura nr.3. 1 Procesul de dezvoltare a revizuirii literaturii de specialitate	76
Figura nr.3. 2 Reprezentarea cuvintelor cheie raportat la numărul total de citări	103
Figura nr.3. 3 Reprezentarea evoluției raportării non-financiare.....	106
Figura nr.3. 4 Reprezentarea universităților cu publicații pe domenii.....	106
Figura nr.3. 5 Publicații la nivel internațional	107
Figura nr.3. 6 Reprezentare autori – minim 50 de citari.....	108
Figura nr.3. 7 Reprezentare co - autori – 5 articole	109
Figura nr.4. 1 Standard și cadru de raportare.....	115
Figura nr.4. 2 Harta pragului de semnificație SASB	129
Figura nr.4. 3 Țările care susțin TFCD	131
Figura nr.4. 4 Harta Carbon Pricing Connect, 2014	132
Figura nr.4. 5 Harta Carbon Pricing Connect, 2020	133
Figura nr.5. 1 Prezentarea raportului	163
Figura nr.5. 2 Evoluția numărului de pagini care conțin informații non-financiare	164
Figura nr.5. 3 Structura raportării	164
Figura nr.5. 4 Analize de materialitate.....	165
Figura nr.5. 5 Riscurile non-financiare	166
Figura nr.5. 6 Tratatamentul preocupărilor sociale.....	167
Figura nr.5. 7 Tratatamentul preocupărilor privind muncitorii	167
Figura nr.5. 8 Tratatamentul preocupărilor de mediu.....	168
Figura nr.5. 9 Ponderea entităților cu indicatori de performanță non-financiară	169
Figura nr.6. 1 Reprezentarea cuvintelor cheie raportat la numărul total de citări	194
Figura nr.6. 2 Reprezentarea cuvintelor cheie raportat la numărul total de citări	195
Figura nr.6. 3 Reprezentarea evoluției preocupărilor științifice pentru domeniul studiat	197
Figura nr.6. 4 Densitatea termenilor legați de „raportarea non-financiară	197
Figura nr.6. 5 Publicații la nivel internațional	198

Introducere

Economia mondială este în continuă schimbare, iar entitățile trebuie să răspundă unor provocări tot mai complexe pentru a asigura buna desfășurare a activității lor. Una dintre **cele mai recente provocări** pentru entități este **raportarea informațiilor în mod integrat**. Scandalurile generate de condiții de muncă precare sau de poluarea mediului, au intensificat presiunea publică asupra entităților de a-și asuma responsabilitatea pentru impactul activităților comerciale (Hodinková, M. Sadošský, Z., 2016). Societatea dorește să vadă tot mai multe **acțiuni antreprenoriale** care , dincolo de obiectivul maximizării profitului, să urmărească și **dezvoltarea socială, sustenabilă și economică** (Inyang, B.J., 2013). Totuși, acest apel pentru entități responsabile nu este nou. Rădăcinile conceptului de responsabilitate socială corporativă (CSR) se regăsesc în trecut, primele publicații pe această temă fiind publicate încă în anii 1950 (Carroll, A.B., 1999).

Raportarea non-financiară oferă entităților oportunitatea de a crea **mai multă transparență** în ceea ce privește **aspectele sociale și de mediu** (Dagiliene, L./Leitoniene, S./Grencikova, A., 2014). Ca urmare a creșterii cererii de informații non-financiare, primele entități au început să publice rapoarte sociale, de mediu, de capital uman sau de sustenabilitate (Setia, N. și colab., 2015).

Deși **raportarea non-financiară a fost în mare parte voluntară, volumul și importanța acesteia au crescut în ultimii ani** (Arraiano, I.G./Hategan, C.D., 2019). Dacă în 1999 doar 35 % dintre cele mai mari 250 de entități din lume publicau rapoarte non-financiare, în ultimul deceniu ponderea acestora s-a menținut la aproximativ 90 % (KPMG, 2017). Încă din 2011, **Comisia Europeană a subliniat necesitatea de a crește transparența aspectelor sociale și de mediu** la același nivel în toate statele membre și de a realiza armonizarea transfrontalieră a informațiilor non-financiare (Amelio S., 2017).

Literatura de specialitate evidențiază faptul că **modelul tradițional de raportare financiară nu oferă o imagine completă** pentru a evalua performanțele anterioare și viitoare ale unei entități (Flower, 2015). **Limitările raportării tradiționale** (financiare) au condus, în timp, la **dezvoltarea unor forme voluntare de raportare non-financiară** (De Villiers & Sharma, 2017), cum ar fi raportarea socială, de mediu și de guvernanză, raportare privind responsabilitatea socială corporativă (CSR) sau raportarea privind sustenabilitatea (SR).

Deși informațiile non-financiare au devenit esențiale pentru raportarea responsabilității sociale a entităților în Uniunea Europeană (UE) și nu numai în UE (De Villiers și colab. 2014),

sensul termenului nu este clar definit (Haller și colab. 2017). Noțiunea de **informație non-financiară** a fost utilizată de diferite modele și standarde de raportare în ultimele decenii, încurajând **diferite interpretări** care cuprind informații narative contextuale despre afaceri (Eccles și Krzus 2010), informații despre imobilizări necorporale și capital intelectual (Dumay 2016), mediu, social și guvernanta (Dumay și colab. 2016) și date despre indicatori de performanță (Carini și colab. 2018). Cu toate acestea, o definiție generală, precisă și acceptată a termenului nu s-a conturat în niciunul dintre aceste cadre de raportare. Astfel, semnificația termenului „informație non-financiară” poate fi dependentă contextual sau geografic și adesea, interpretarea ei depinde cel mai probabil de percepția emitentului informației (preparator) și a destinatarului (părți interesate) (Haller și colab. 2017). În acest sens, este utilă o **definiție a informațiilor non-financiare** de la care dezvoltăm analiza. **Informațiile non-financiare includ o prezentare a problemelor legate de impactul și politicile asupra mediului și societății ale entității** (Matuszak și Rózanska 2017).

Cercetările timpurii privind raportarea socială s-au concentrat în principal pe rapoartele financiare (Deegan și Gordon 1996; Gray și colab. 1987, 1995; Guthrie și Mathews 1985). Ulterior, studiile s-au orientat către rapoartele voluntare non-financiare, precum rapoartele sociale și de mediu (Crawford și Clark Williams 2011; Deegan și colab. 2002; GBS 2013; Gray și colab. 1996; Guthrie și Parker 1990; Roberts 1991), rapoartele de sustenabilitate (GRI 2013; Gray 2010; Kolk 2004) și rapoartele integrate (Busco și colab. 2013; Cheng și colab. 2014; Dumay 2016; IIRC 2013, Eccles și Krzus 2010). Cu toate acestea, rămâne neclar dacă raportarea ar trebui să fie voluntară sau obligatorie.

La început, **entitățile au susținut raportarea voluntară**, în timp ce **organizațiile neguvernamentale** sau alte grupuri de presiune **se așteptau la raportare obligatorie** (Matuszak și Rózanska 2017).

În **Africa**, până în 2014 au fost elaborate ghiduri menite să facă raportarea informațiilor non-financiare obligatorie (de exemplu, **raportarea integrată este o cerință**) (De Villiers și colab. 2014), în timp ce în Europa măsurile de reglementare au apărut mai târziu. După numeroase acțiuni care vizează armonizarea normelor contabile pentru întocmirea situațiilor financiare, **UE a început să reglementeze raportarea informațiilor non-financiare**. De fapt, **relevanța raportării informațiilor non-financiare a fost recunoscută de UE din 2001** cu Recomandarea 2001/453/CE a Comisiei din 30 mai 2001 privind recunoașterea, măsurarea și raportarea problemelor de mediu în rapoartele anuale ale entităților. În acest sens, UE a subliniat necesitatea includerii unei analize a aspectelor de mediu și sociale pentru o mai bună înțelegere a dezvoltării, performanței și poziției entității (CE, 2011) și că raportarea informațiilor non-

financiare este vitală pentru gestionarea schimbării către o viață sustenabilă (UE 2013). Cu toate acestea, ținând cont de evoluția acestui domeniu de raportare și povara potențială pe care entitățile o au, statele membre au ales de multe ori să renunțe la obligația de a furniza informații non-financiare în raportul anual (CE 2011). **Pentru a crește relevanța, coerența și comparabilitatea informațiilor non-financiare prezentate de entități și grupuri mari din Uniune, UE a decis să facă obligatorie raportarea informațiilor non-financiare, prin emiterea Directivei 2014 / 95 / UE** (Testarmata și colab. 2020).

Ulterior, nevoia de transparență și de comparabilitate a determinat adoptarea Directivei (UE) 2022/2464 (CSRD), care extinde semnificativ aria de aplicare și introduce un cadru standardizat pentru raportarea de durabilitate corporativă.

Tranziția de la raportarea voluntară a informațiilor non-financiare la reglementarea obligatorie în UE a avut loc datorită **nevoii crescânde de transparență și rigurozitate** a informațiilor prezentate de entități. Raportarea realizată pe bază voluntară are numeroase vulnerabilități, precum caracterul aleatoriu și lipsa de consistență; de asemenea, riscul de a fi transformată într-un instrument de promovare a imaginii, axat pe prezentarea unor situații favorabile; dificultatea de comparare a informațiilor furnizate de entități diferite; utilizarea ca mecanism de evitare a reglementării; lipsa mecanismelor de sancționare și de răspundere; precum și tendința spre retorică, întrucât corporațiile continuă să genereze probleme societății civile (Stubbs și Higgins 2015, p. 492).

Adoptarea directivei europene pentru raportarea informațiilor non-financiare cu privire la mediu, aspecte sociale, forță de muncă, diversitate, drepturile omului, anti-corupție contribuie la creșterea transparenței, fiind benefic pentru părțile interesate (GRI, 2017).

În **România**, obligativitatea raportării acestor informații **s-a aplicat inițial entităților listate**, prin Ordinul Nr. 1938/2016 din 17 august 2016 emis de către Ministerul Finanțelor Publice și Ordinul MFP nr. 3456/2018. Obligativitatea emiterii unui raport non-financiar, aferent exercițiului financiar anterior se aplică **începând cu anul 2018 și entităților cu un număr mediu de angajați ce depășește 500**.

În contextul noilor evoluții legislative europene, România se află în proces de transpunere a Directivei (UE) 2022/2464 privind raportarea de sustenabilitate corporativă (CSRD), care extinde semnificativ aria de aplicabilitate și nivelul de detaliu al informațiilor non-financiare.

Cercetările actuale privind calitatea raportării non-financiare abordează o varietate de aspecte. De exemplu, Bachoo, Tan și Wilson au analizat relația dintre calitatea raportării și fondul comercial, în timp ce Hąbek și Wolniak au analizat relația lor cu practicile de

management (Hąbek, P./Wolniak, R., 2016). Martínez-Ferrero, Garcia-Sanchez și Cuadrado-Bal-lesteros au investigat relația dintre calitatea raportării financiare și non-financiare, iar Odriozola și Baraibar-Diez au analizat influența calității raportării non-financiare asupra reputației corporative (Odriozola, M.D./Baraibar-Diez, E. 2017). **Punerea în aplicare a directivei 2014/95/UE** a contribuit în special la **dezbaterea științifică existentă privind avantajele și dezavantajele unei obligații de raportare non-financiară**. În timp ce o parte a literaturii de specialitate consideră că o obligație de raportare ar conduce la o mai mare transparență, comparabilitate, calitate și credibilitate, cealaltă parte indică o posibilă limitare a flexibilității în conceperea rapoartelor și riscul unei reduceri a domeniului de aplicare al raportării la standarde minime ca urmare a unei obligații (Dumitru, M. și colab., 2017).

Având în vedere că cerințele legale oferă doar un cadru general cu privire la ceea ce așteaptă destinatarii informațiilor de la entități, nu există specificații clare în ceea ce privește proiectarea rapoartelor sau cadrele care trebuie utilizate. Acest aspect generează incertitudine în rândul entităților cu privire la orientările, cadrele sau standardele de raportare care ar trebui utilizate pentru pregătirea raportării non-financiare, în vederea alinierii calității rapoartelor la cerințele tot mai exigente ale părților interesate (Scheid, O. și colab., 2019). Din acest motiv, există o dorință tot mai mare de armonizare a standardelor de raportare non-financiară, în special în cadrul UE. „În acest context, Comisia Europeană a lansat la începutul anului 2020 un document de consultare privind revizuirea Directivei 2014/95/UE, prin care a adus în prim-plan problema fundamentală a unui standard uniform, prefigurând astfel tranziția către noul cadru reglementar instituit prin Directiva (UE) 2022/2464 (CSRD) (Scheid, O. / Baumüller, J., 2020).

În ultimii ani, **convingerea că reglementarea raportării informațiilor non-financiare conduce la o îmbunătățire a calității și comparabilității acestora** a devenit tot mai răspândită. În ciuda faptului că există apeluri continue de peste patruzeci de ani pentru includerea de informații suplimentare pentru investitori dincolo de cele financiare în raportarea internă și externă, nu există încă un cadru care să atingă această țintă. O analiză **PwC (2023) a evidențiat lipsa de transparență și comparabilitate în raportări**. Așadar, **raportarea obligatorie a informațiilor non-financiare este un domeniu emergent**, care merită să fie cercetat mai precis.

Motivația și importanța cercetării

Cercetarea privind raportarea non-financiară în economiile emergente este motivată de o serie de **factori economici, sociali și instituționali** și prezintă o importanță semnificativă pentru entități, investitori, autorități de reglementare și alte părți interesate. Economii emergente se confruntă frecvent cu provocări specifice, generate de constrângeri economice, dezechilibre sociale și presiuni de mediu.

Studierea economiilor emergente este justificată de **rolul tot mai important** pe care acestea îl joacă **în economia globală**, dar și de **specificul lor structural**. Aceste economii se caracterizează prin tranziție instituțională, volatilitate legislativă și niveluri variabile de integrare în standardele internaționale. Această dinamică accentuează relevanța analizei raportării non-financiare în contextul lor, pentru a înțelege modul în care entitățile răspund presiunilor de conformare, transparență și sustenabilitate. Totodată, **literatura de specialitate** oferă încă un **număr limitat de studii aplicate** acestor spații economice, ceea ce susține necesitatea prezentei cercetări.

Argumentele științifice care susțin relevanța domeniului cercetat rezultă din analiza literaturii de specialitate, care evidențiază rolul raportării non-financiare în examinarea modului în care entitățile din economiile emergente gestionează problemele locale și contribuie la atingerea obiectivelor de dezvoltare sustenabilă. Prin furnizarea de informații care depășesc indicatorii financiari tradiționali, raportarea non-financiară contribuie la creșterea transparenței și la consolidarea încrederii și responsabilității în aceste economii. Înțelegerea modului în care economiile emergente se conformează sau se adaptează la aceste norme este esențială, deoarece **raportarea non-financiară devine tot mai standardizată la nivel global. Integrarea sistemelor internaționale de raportare și consecințele pentru entitățile care își desfășoară activitatea în aceste regiuni pot fi clarificate prin analiza practicilor de raportare non-financiară.** Raportarea non-financiară oferă, de asemenea, entităților un cadru pentru a interacționa cu părțile interesate, cum ar fi guvernele, ONG-urile și comunitățile locale. Construirea unor conexiuni bune necesită o înțelegere a dinamicii implicării părților interesate în economiile emergente. Analiza procedurilor de raportare non-financiară poate evidenția oportunități de dezvoltare și bune practici, pe care entitățile le pot utiliza ca repere pentru implementarea unor metode de raportare mai robuste și mai eficiente. Angajamentul unei entități față de responsabilitatea socială se reflectă adesea în raportările sale non-financiare. În

economiile emergente, cercetarea poate evidenția modul în care entitățile își asumă aceste responsabilități, precum și influența factorilor culturali asupra practicilor de raportare.

Actualitatea temei este accentuată de dinamica mediului economic, precum și de provocările la legată de încălzirea globală și diminuarea resurselor naturale.

Raportarea non-financiară reprezintă un **domeniu de cercetare aflat într-o continuă expansiune**, având un rol central pentru entitățile care urmăresc să își demonstreze angajamentul față de sustenabilitate, în special în ceea ce privește politicile de mediu, responsabilitatea socială și guvernanta corporativă (ESG). În procesul decizional, investitorii și alte părți interesate acordă o importanță crescândă informațiilor non-financiare, iar evoluțiile tehnologice influențează semnificativ colectarea, prelucrarea și raportarea acestora, deschizând noi direcții de analiză privind digitalizarea raportării non-financiare.

Standardizarea proceselor de raportare non-financiară este susținută de **crearea și acceptarea cadrelor și standardelor globale de raportare**, cum ar fi cele ale Consiliului pentru Standarde de Contabilitate pentru Sustenabilitate (SASB) și ale Inițiativei Globale de Raportare (GRI). **Raportarea non-financiară devine esențială în perioade de criză**, cum ar fi pandemia COVID-19 când entitățile sunt nevoite să comunice strategiile de reziliență, planurile de reacție și contribuțiile la bunăstarea societății.

La momentul redactării prezentei teze, literatura de specialitate oferă încă un număr limitat de studii dedicate evoluției implementării raportării non-financiare în economiile emergente. **Cercetarea în acest domeniu este esențială pentru promovarea dezvoltării sustenabile, consolidarea implicării părților interesate, abordarea problemelor regionale și facilitarea integrării acestor economii în comerțul internațional.** Aceasta contribuie la obiectivul mai amplu de promovare a unui mod de a face afaceri responsabil și etic în contexte în care factorii socio-economici și de mediu sunt deosebit de importanți.

În acest context, prezenta cercetare se concentrează pe studierea fenomenului privind raportarea non-financiară în cadrul economiilor emergente, urmărind înțelegerea particularităților, determinanților și implicațiilor acesteia în raport cu cerințele de transparență, sustenabilitate și responsabilitate corporativă.

Obiectivele cercetării

Pe baza lacunelor identificate în literatura de specialitate consultată și în contextul creșterii importanței raportării non-financiare la nivel global, al accentuării relevanței dimensiunilor sociale și de mediu, precum și al introducerii obligației de raportare non-financiară în Uniunea Europeană, se conturează necesitatea evaluării impactului reglementărilor asupra calității raportării non-financiare a entităților mari din economiile emergente.

Obiectivul principal al cercetării îl reprezintă o evaluare critică a stadiului actual al raportării non-financiare, examinând cadrele de reglementare, practicile organizaționale, implicarea părților interesate și impactul general asupra transparenței și sustenabilității corporative.

În vederea atingerii obiectivului principal, cercetarea debutează cu analiza cerințelor legale, a cadrelor și standardelor voluntare europene, precum și a dificultăților generate pentru entități și destinatarii informațiilor. Această abordare este completată de examinarea evoluțiilor recente privind standardizarea raportării non-financiare în Europa. În acest context, demersul de cercetare urmărește formularea unor răspunsuri fundamentate la următoarele întrebări de cercetare:

- Î.1. Cum a evoluat comunicarea în domeniul științelor economice și care este impactul acestei evoluții asupra transparenței informaționale?
- Î.2. Care este contribuția economiilor emergente la economia globală și cum au evoluat acestea din punct de vedere structural, instituțional și strategic?
- Î.3. Care sunt tendințele, provocările și direcțiile actuale de cercetare privind raportarea non-financiară, identificate prin analiza sistematică a literaturii și bibliometrie, în contextul economiilor emergente?
- Î.4. Cum se diferențiază principalele cadre și standarde internaționale de raportare non-financiară în ceea ce privește aplicabilitatea și impactul lor asupra entităților din economiile emergente?
- Î.5. În ce măsură transpunerea Directivei 2014/95/UE în România a fost realizată conform prevederilor europene și care sunt provocările întâmpinate în procesul de conformare?

Î.6. Ce relație există între parametrii de raportare non-financiară (ESG) și performanța financiară a entităților din economiile emergente în perioada 2019–2023?

Pentru implementarea obiectivului general al lucrării doctorale, au fost identificate o serie de direcții prin care să se caracterizeze situația generală și specifică în care se încadrează subiectul cercetării întreprinse. Astfel, obiectivul general este dezvoltat în baza următoarelor obiective specifice:

Obiectivul nr.1 Analizarea evoluției comunicării în domeniul științelor economice, cu un accent special pe comunicarea în raportarea financiară și contabilă;

Obiectivul nr.2 Oferirea unei analize elaborate privind evoluția, rolul și perspectivele economiilor emergente în economia mondială;

Obiectivul nr.3 Analizarea și sistematizarea literaturii de specialitate referitoare la raportarea non-financiară, prin îmbinarea metodologiei de tip revizuire structurată a literaturii (SLR) cu analiza bibliometrică, în vederea identificării principalelor tendințe de cercetare, a abordărilor metodologice utilizate și a direcțiilor relevante pentru contextul economiilor emergente;

Obiectivul nr.4 Analizarea comparativă a diferitelor cadre și standarde internaționale de raportare non-financiară, cu accent pe aplicabilitatea și impactul acestora în economiile emergente;

Obiectivul nr.5 Testarea aplicabilității cadrului teoretic de analiză a raportării non-financiare, prin investigarea modului de transpunere a Directivei 2014/95/UE în România și prin analiza conținutului rapoartelor întocmite de entitățile listate pe piața de capital, cu accent pe identificarea gradului de conformitate, a riscurilor neraportate și a provocărilor generate de contextul pandemic;

Obiectivul nr.6 Analizarea relației dintre parametrii de raportare non-financiară (ESG) și performanța financiară a entităților din economiile emergente în perioada 2019–2023, prin construirea și testarea unor modele econometrice de tip panel.

În vederea realizării obiectivului principal precum și a obiectivelor specifice stabilite, sunt dezvoltate secțiuni distincte, care au la bază asumții teoretice, întrebări de cercetare și ipoteze precizate, formulate și testate în funcție de specificul fiecărei etape analitice.

Metodologia de cercetare

Metodologia de cercetare reprezintă cadrul conceptual și operațional care fundamentează demersul științific, asigurând coerența dintre obiectivele formulate, metodele utilizate și interpretarea rezultatelor obținute.

Noțiunea de „metodologie” desemnează ansamblul de metode aplicate într-un domeniu specific de studiu sau activitate (Cambridge Dictionary, 2023).

Termenul „cercetare” face referire la un studiu detaliat al unui subiect, mai ales pentru a descoperi informații (noi) sau a ajunge la o (nouă) înțelegere (Cambridge Dictionary, 2023).

Metodologia cercetării în domeniul economic se referă la integrarea diferitelor componente ale studiului economiei orientată către un scop - cercetarea. Metodele de cercetare în domeniul economic includ diverse forme ale analizei de regresie, analiză matematică, tehnici de cercetare operațională, anchete, colectarea datelor, utilizarea construcțiilor teoretice selectate și alte proceduri, inclusiv combinații de tehnici. Folosind această clasificare, metodele și metodologia nu sunt interschimbabile; metodele constituie doar o parte a preocupărilor metodologice (Johnson, Glenn L., 1986).

Cercetarea constituie un proces, inițiat de obicei printr-o întrebare sau o problemă - nevoia cercetătorului de a dobândi cunoștințe despre un anumit fenomen. Întrebarea sau problema poate proveni din surse diverse, iar literatura permite unele generalizări despre tipurile de cercetare care sunt mai probabil să apară în funcție de sursa (sursele) problemei (problemelor). Întrebările formulate exclusiv în cadrul disciplinei pot fi de natură teoretică sau procedurală care conduc la cercetare disciplinară. Pe baza întrebărilor de cercetare, următorul pas îl constituie formularea obiectivelor. Al treilea pas al procesului este reprezentat de proiectarea cercetării. Cel de-al patrulea pas, acela de a genera sau produce rezultate, este adesea pasul „mecanic” în comparație cu pașii care îl preced, mai ales în cercetarea economică de orientare empirică (Machlup, Fritz, 1978). De exemplu, acesta poate fi pasul în care generăm estimări ale parametrilor utilizând tehnici statistice din modele econometrice formulate în etapa de proiectare a cercetării sau în realizarea unor proiecții prin utilizarea modelelor de simulare matematică. În cercetarea disciplinară teoretică, acest pas poate consta în mare parte în aplicarea raționamentului deductiv la premisele și situația analizată. Odată obținute rezultatele, acestea trebuie interpretate și analizate individual (pasul 5). În această fază se urmăresc implicațiile, se formulează concluzii și, uneori, se elaborează predicții. De exemplu. rezultatele empirice

obținute printr-un model econometric sunt interpretate pentru a evidenția implicațiile asupra politicilor și practicilor manageriale (Johnson, Glenn L., 1986). **Teoria joacă astfel un rol central în cercetarea aplicată, oferind baza conceptuală pentru aplicații specifice.** Putem observa că influența funcționează și în sens invers: o teorie utilă se bazează pe realitate și aplicare, fiind adesea dezvoltată ca răspuns la probleme recunoscute din practica economică. Heady (1949) a identificat cinci funcții ale teoriei economice în cercetarea empirică menite să sprijine:

- formularea problemei de cercetare;
- formularea de ipoteze;
- proiectarea procedurilor empirice;
- asamblarea datelor adecvate;
- interpretarea constatărilor.

Funcțiile teoriei nu se limitează însă la cercetarea empirică. Funcțiile teoriei în cercetare au fost abordate de Williams (1984), Edwards (1978, 1990), Ladd (1991), Castle (1989) și Breimyer (1991). Pe baza acestor lucrări, funcțiile teoriei în cercetarea economică pot fi sintetizate astfel:

A. Orientarea. Aceasta oferă un cadru pentru examinarea sau delimitarea unei probleme sau întrebări.

B. Clasificarea. Oferă un mijloc precis de comunicare. Setul de definiții și specificații încorporate în dezvoltarea teoriei oferă termeni și relații care au semnificații specifice, definite, care facilitează înțelegerea conceptelor și fenomenelor complexe.

C. Conceptualizarea. Oferă mijloacele de a vizualiza cum funcționează ceva sau de a sugera cauza și efectul care nu pot fi observate direct.

D. Sumarizarea. Poate face referire la generalizări empirice sau relații generalizate.

E. Furnizarea de precizie în procesele de gândire. Ajută la relaționarea faptelor și conceptelor. Datele pot prezenta corelații.

F. Predicția faptelor sau identificarea ipotezelor.

G. Identificarea lacunelor din cunoștințele noastre. Atunci când corpul teoretic este insuficient pentru explicarea unui fenomen, se relevă limitele înțelegerii noastre și direcțiile viitoare de cercetare.

Noțiunea populară de teorie este adesea aproape de definiția ipotezei. O ipoteză este un rezultat care nu este încă evaluat sau testat. Este o afirmație provizorie a unei relații între factori sau evenimente care este supusă verificării sau respingerii (Stephan. Paula E. 1996).

În cercetarea econometrică, ipotezele sunt testate atât la nivelul semnificației statistice a parametrilor individuali, cât și la nivelul adecvării globale a modelelor utilizate, pe baza relațiilor anticipate din perspectiva teoretică (Stewart. Ian M. T., 1979).

În această lucrare adoptăm o abordare metodologică mixtă, calitativă și cantitativă, adecvată complexității multidimensionale al subiectului cercetat. Demersul metodologic include revizuirea literaturii prin metodă SLR (Structured Literature Review), complementată de analiză bibliometrică bazată pe baza de date Web of Science; studiu empiric, cu aplicarea unui model econometric asupra unui eșantion de entități din economii emergente, pentru testarea relației dintre raportarea non-financiară și performanța financiară; analiza comparativă a cadrelor de raportare internaționale; utilizarea tehnicilor statistice (regresii panel, estimatori de tip fixed-effects/random-effects) pentru validarea ipotezelor formulate; triangulare metodologică, integrând perspective teoretice, legislative și empirice, pentru asigurarea robusteții concluziilor formulate.

Structura lucrării

Primul capitol evidențiază dinamica și interdependențele dintre comunicare și științele economice, conturând cadrul teoretic necesar pentru înțelegerea rolului comunicării în practicile economice și manageriale.

Prima secțiune din acest capitol **analizează rolul comunicării interne în îmbunătățirea practicilor de management**, evidențiind modul în care cadrele eficiente de comunicare internă pot contribui la creșterea eficienței organizaționale și a implicării angajaților. În continuare, este explorat conceptul de organizație ca sistem creator de valoare prin procesele sale interne și se evidențiază natura reflexivă a practicilor manageriale. Se subliniază rolul feedback-ului continuu și al strategiilor de comunicare adaptativă în susținerea unui management inovator și eficient.

Partea a doua a primului capitol **se concentrează asupra comunicării externe**, analizând utilizarea acestora în activitățile de marketing și promovare, precum și strategiile prin care entitățile comunică eficient cu piața și își promovează produsele și serviciile.

Tot în cadrul acestui capitol este analizată comunicarea inițiativelor de responsabilitate socială corporativă (CSR), fiind evaluat impactul acestora asupra părților interesate și asupra percepției publice privind comportamentul responsabil al entităților.

Capitolul al doilea are ca punct de plecare **definirea și caracterizarea economiilor emergente**, continuând cu analiza importanței acestora în peisajul economic global și a evoluției economiilor emergente europene.

Prima secțiune a acestui capitol evidențiază **rolul esențial al economiilor emergente pe piața globală**, oferind o **imagine de ansamblu istorică** asupra acestora și asupra **factorilor socio-economici și politici** care le-au influențat traiectoria de creștere.

Secțiunea următoare se concentrează asupra **strategiilor adoptate de entitățile multinaționale** pentru **extinderea operațiunilor în economiile emergente europene**, analizând oportunitățile și constrângerile asociate acestor piețe.

Capitolul al treilea este **dedicat revizuirii literaturii de specialitate**, sintetizând principalele contribuții teoretice și empirice și identificând lacunele existente în cercetarea privind raportarea non-financiară în economiile emergente. Acest capitol oferă cadrul conceptual necesar pentru fundamentarea analizei empirice dezvoltate în capitolele ulterioare.

Capitolul al patrulea abordează evoluția istorică a cadrelor de raportare non-financiară, urmând cu identificarea și analiza comparativă a principalelor cadre utilizate la nivel

internațional. Sunt evidențiate diferențele conceptuale și funcționale dintre acestea, precum și direcțiile viitoare de dezvoltare în contextul economiilor emergente.

Acest capitol oferă o analiză cuprinzătoare a abordărilor internaționale ale raportării non-financiare, evidențiind **evoluția, diferențele și direcțiile viitoare ale cadrelor de raportare în economiile emergente**. De asemenea, este subliniată trecerea de la simpla raportare la utilizarea informațiilor non-financiare pentru îmbunătățirea transparenței, comparabilității și managementului performanței.

În **capitolul al cincilea** se oferă o **analiză detaliată a aplicării directivelor europene privind raportarea informațiilor non-financiare în România, cu accent pe comunicarea acestor informații în contextul pandemiei de COVID-19**. Sunt analizate cadrul de reglementare, provocările întâmpinate și exemplele de bune practici, evidențiindu-se modul în care crizele globale pot influența transparența corporativă și implicarea părților interesate.

Capitolul al șaselea constituie **componenta empirică centrală a cercetării** și este dedicat investigării relației dintre raportarea non-financiară și performanța financiară a entităților din economii emergente. În acest capitol **se construiește și testează un model econometric de tip panel**, care permite cuantificarea impactului raportării non-financiare asupra performanței corporative, evidențiind diferențe sectoriale și regionale în funcție de nivelul de conformare. Totodată, sunt validate ipotezele formulate anterior prin utilizarea unor tehnici statistice adecvate, precum regresiiile cu efecte fixe și aleatoare, pentru a evalua semnificația și robustețea relațiilor estimate.

Concluzii

În contextul transformărilor economice și sociale globale, raportarea non-financiară, în special cea asociată criteriilor ESG (Environmental, Social, Governance), a devenit un pilon fundamental în evaluarea performanței corporative. Organizațiile internaționale, precum UE, OCDE sau IFRS Foundation, promovează intens integrarea sustenabilității în raportarea financiară standardizată. Această cercetare este importantă deoarece abordează un subiect emergent, dar esențial, în special pentru economiile în tranziție, unde raportarea ESG este încă insuficient reglementată și adoptată inegal. Lucrarea contribuie la literatura de specialitate prin explorarea modului în care transparența non-financiară influențează performanța economică a entităților, cu un accent particular asupra economiilor emergente – un spațiu geopolitic insuficient reprezentat în cercetările internaționale.

Lucrarea de față a investigat în mod integrat fenomenul raportării non-financiare în economiile emergente, printr-o abordare interdisciplinară, metodologic mixtă și contextualizată istoric. Concluziile formulate reflectă **atingerea tuturor obiectivelor propuse** și evidențiază principalele contribuții științifice și practice ale demersului.

Obiectivul 1 a fost îndeplinit prin analiza evoluției comunicării în științele economice, cu accent pe comunicarea financiar-contabilă și pe inițiativele CSR. Comunicarea a fost abordată atât din perspectivă teoretică, prin **examinarea modelelor și teoriilor consacrate, cât și istorică**, subliniind tranziția de la forme tradiționale la cele digitalizate, adaptate noilor cerințe de transparență și responsabilitate.

Obiectivul 2 a fost îndeplinit printr-o evaluare detaliată a contextului și rolului economiilor emergente în economia globală. Prin **analiza comparativă a indicatorilor macroeconomici** (PIB, populație, venit/locuitor, rata de creștere), lucrarea a conturat dinamica, provocările și contribuțiile acestor economii, evidențiind atât vulnerabilitățile cât și potențialul lor strategic.

Obiectivul 3 a fost îndeplinit prin **revizuirea sistematică a literaturii (SLR)** și **analiza bibliometrică** aferentă, care au permis identificarea tendințelor dominante, a abordărilor metodologice și a lacunelor de cercetare privind raportarea non-financiară în economiile emergente.

Obiectivul 4 a fost îndeplinit printr-o **analiză comparativă riguroasă a cadrelor și standardelor internaționale** (GRI, SASB, TCFD, ESRS), fiind evidențiate diferențele de aplicabilitate și barierele instituționale care afectează transpunerea acestora în economiile emergente.

Obiectivul 5 a fost îndeplinit printr-un studiu de caz aplicat asupra entităților listate pe piața de capital din România, vizând modul de transpunere a Directivei 2014/95/UE. Concluziile indică un grad variabil de conformitate și o serie de provocări legate de raportarea riscurilor neraportate, mai ales în contextul pandemiei COVID-19. Totodată, având în vedere adoptarea ulterioară a Directivei (UE) 2022/2464 (CSRD), aceste rezultate oferă un reper relevant pentru înțelegerea tranziției către noul cadru european de raportare, care extinde obligațiile și introduce standarde unitare (ESRS).

Obiectivul 6 a fost îndeplinit prin aplicarea unui model econometric de tip panel asupra unui eșantion de entități din economii emergente, pentru perioada 2019–2023. Rezultatele au evidențiat o **relație pozitivă**, dar diferențiată, **între gradul de raportare ESG și performanța financiară (ROA, ROE, Tobin's Q)**, subliniind **importanța integrării sustenabilității în strategiile corporative**.

Concluziile principale ale cercetării sunt următoarele:

Impactul pozitiv al raportării ESG asupra ROE: Rezultatele obținute indică în mod clar că raportarea non-financiară, exprimată prin scorul ESG, are un impact pozitiv și semnificativ asupra rentabilității financiare (ROE) a entităților din economiile emergente. Această constatare sugerează că integrarea principiilor ESG în strategia corporativă contribuie la eficiența operațională și la generarea de profit din capitalul propriu. Literatura analizată evidențiază existența unei relații complexe între raportarea non-financiară și performanța financiară a entităților. Diverse metode econometrice, inclusiv regresii de tip panel și analize bibliometrice, au fost utilizate pentru a evalua impactul raportării non-financiare asupra performanței financiare. Instrumente precum VOSviewer au fost folosite pentru vizualizarea rețelelor de colaborare și co-apariția termenilor cheie.

Lipsa unei corelații directe cu Tobin's Q: În ciuda impactului pozitiv asupra ROE, scorul ESG nu influențează în mod semnificativ valoarea de piață (Tobin's Q). Aceasta indică faptul că investitorii și analiștii financiari din economiile emergente nu integrează în mod sistematic criteriile ESG în procesul de evaluare bursieră, deși acestea aduc beneficii contabile și operaționale semnificative în interiorul entității. Cercetările arată că performanța ESG poate avea atât efecte pozitive, cât și negative asupra indicatorilor financiari, în funcție de contextul economic și de industrie.

Necesitatea consolidării comunicării către investitori: Pentru a valorifica pe deplin beneficiile raportării ESG, este necesară o mai bună comunicare și educare a pieței de capital, astfel încât investitorii să includă ESG în evaluările lor. Acest demers ar putea conduce la o estimare mai fidelă a valorii de piață a entităților care implementează practici sustenabile.

Utilizarea VOSviewer pentru analiza bibliometrică și vizualizarea rețelelor de colaborare oferă o metodă eficientă de identificare a tendințelor emergente și a actorilor principali în domeniul cercetării raportării non-financiare. Aceasta contribuie la înțelegerea interdisciplinară a raportării non-financiare, evidențiind conexiunile dintre performanța financiară, factorii ESG și practicile de management.

Impactul pandemiei COVID-19 asupra raportării non-financiare: Pandemia COVID-19 a adus provocări semnificative pentru entități, afectând raportarea anuală și necesitatea de a aborda riscurile pandemice și climatice. Studiul a arătat că entitățile din industria auto din România au început să recunoască riscurile pandemice și climatice, însă raportarea acestora este încă insuficientă. Cercetarea examinează modul în care pandemia COVID-19 a influențat raportarea non-financiară, evidențiind provocările și adaptările necesare pentru a aborda riscurile pandemice și climatice. Aceasta contribuie la înțelegerea modului în care entitățile pot gestiona riscurile emergente și pot îmbunătăți transparența și responsabilitatea corporativă.

În ansamblu, cercetarea aduce **contribuții valoroase atât științifice, cât și manageriale, evidențiind importanța raportării non-financiare în contextul economiilor emergente** și necesitatea integrării principiilor ESG în strategia corporativă pentru a obține avantaje competitive și a îmbunătăți performanța financiară. Rezultatele subliniază necesitatea unei abordări nuanțate și interdisciplinare în evaluarea impactului raportării non-financiare, evidențiind **conexiunile complexe dintre performanța financiară, factorii ESG și practicile de management**. Totodată, cercetarea **evidențiază provocările și oportunitățile asociate cu integrarea principiilor ESG în strategia corporativă**, subliniind importanța unei comunicări eficiente și a educării pieței de capital pentru a valorifica pe deplin beneficiile raportării non-financiare.

Contribuții proprii

Prin intermediul acestei cercetări **contribuim** în mod **substanțial la literatura de specialitate privind raportarea non-financiară**, în special prin investigarea modului în care aceasta influențează performanța financiară a entităților din economiile emergente. **Originalitatea lucrării** constă, în primul rând, în **delimitarea conceptuală riguroasă a noțiunilor de raportare non-financiară, sustenabilitate și factori ESG**. Într-o manieră sistematică, lucrarea clarifică statutul informației non-financiare și rolul acesteia în arhitectura privind comunicarea entităților economice, oferind un cadru analitic coerent și fundamentat.

La nivel **teoretic**, cercetarea oferă o **analiză aprofundată a evoluției standardelor internaționale de raportare non-financiară**, evidențiind convergențele și discontinuitățile în aplicarea acestora în economiile emergente. **Analiza comparativă** a cadrelor GRI, SASB, TCFD și a evoluțiilor de reglementare de la nivelul Uniunii Europene, inclusiv Directiva 2014/95/UE, **subliniază modul în care diferitele entități economice din aceste țări interpretează și aplică cerințele de transparență**, în funcție de gradul de dezvoltare instituțională și de cultura organizațională.

Cercetarea se remarcă prin **abordarea sa metodologică mixtă**, integrând **analiza bibliometrică, analiza de conținut și modelarea econometrică**. Analiza bibliometrică, realizată cu ajutorul softului VOSviewer, permite cartografierea domeniului raportării non-financiare, identificând rețelele de autori, conceptele dominante și direcțiile emergente de cercetare. Rezultatele acestei etape indică existența unei lacune în literatura actuală privind relația dintre calitatea raportării non-financiare și performanța financiară a entităților din economiile emergente.

Totodată, cercetarea dezvoltă un **model econometric aplicat asupra unui eșantion de entități din economii emergente**, pentru perioada 2019–2023, în scopul testării ipotezelor formulate privind influența indicatorilor ESG asupra performanței financiare măsurate prin rentabilitatea capitalurilor proprii (ROE) și valoarea de piață a entităților (Tobin's Q).

Modelul propus integrează atât **variabile de natură financiară**, cât și **factori structurali de ordin instituțional și operațional**, fiind **calibrat prin tehnici specifice analizei de tip panel**, inclusiv estimatori cu efecte fixe și aleatoare, regresii robuste și teste de diagnostic pentru validarea relațiilor econometrice.

Prin analiza conținutului rapoartelor anuale și evaluarea gradului de transparență a informațiilor non-financiare, lucrarea contribuie la înțelegerea modului în care entitățile din economiile emergente adoptă și adaptează standardele internaționale de raportare. Această

analiză evidențiază rolul raportării non-financiare nu doar în consolidarea reputației corporative, ci și în fundamentarea deciziilor strategice orientate către sustenabilitate și performanță economică pe termen lung.

În ansamblu, **contribuțiile** acestei lucrări se regăsesc atât la **nivel teoretic**, prin **clarificarea și sistematizarea unui domeniu aflat în plină evoluție**, cât și la **nivel metodologic și aplicativ**, prin **testarea unor ipoteze relevante într-un cadru empiric riguros, adaptat specificului economiilor emergente**. Cercetarea se înscrie astfel într-un demers științific coerent și actual, cu valențe exploratorii și predictive, privind raportarea non-financiară și implicațiile acesteia asupra performanței financiare.

Implicații practice și utilitate publică a cercetării

Cercetarea depășește dimensiunea teoretică, oferind un cadru aplicativ relevant pentru **factorii decizionali, investitori, autoritățile de reglementare și entitățile economice**. Prin analiza integrată a raportării non-financiare în economiile emergente și a relației dintre **calitatea informațiilor extrafinanciare și performanța financiară**, lucrarea evidențiază implicații practice și normative cu relevanță directă pentru procesul decizional.

Rezultatele obținute pot sprijini **autoritățile publice și organismele de reglementare** în formularea unor politici coerente de **consolidare a transparenței corporative**. Analiza evidențiază în mod clar **provocările întâmpinate în procesul de transpunere și aplicare a Directivei 2014/95/UE în România**, aspecte care pot sta la baza unor **inițiative legislative** menite să clarifice obligațiile de raportare și să îmbunătățească **mecanismele de monitorizare și control**. De asemenea, analiza calitativă și cantitativă a raportării non-financiare poate contribui la **elaborarea unor strategii naționale și europene** care vizează **armonizarea standardelor** și promovarea **raportării sustenabile** în sectoare economice relevante pentru **tranziția verde și digitală**.

Din perspectiva **investitorilor instituționali**, lucrarea oferă un set de informații valoroase privind **integrarea criteriilor ESG în procesul decizional**. Modelul econometric aplicat asupra unui eșantion de entități din economii emergente confirmă **existența unor relații semnificative între performanța financiară și calitatea raportării non-financiare**, ceea ce susține necesitatea **utilizării acestor informații în evaluarea riscului, alocarea capitalului și construirea strategiilor investiționale pe termen lung**. Astfel, cercetarea contribuie la promovarea **unei perspective integrate asupra performanței corporative**, în care indicatorii financiari și extrafinanciari sunt analizați complementar.

Pentru **entitățile economice**, în special cele listate pe piața de capital, lucrarea oferă **repere concrete privind îmbunătățirea practicilor de raportare și alinierea la cerințele tot mai complexe ale părților interesate**. Studiile de caz prezentate, alături de evaluarea cadrului legislativ și a standardelor internaționale, pot servi drept **ghid pentru dezvoltarea unui demers de comunicare non-financiară mai coerent, mai transparent și mai bine fundamentat**. De asemenea, prin **identificarea lacunelor frecvente în conținutul rapoartelor analizate** – precum **omisiunea riscurilor legate de schimbările climatice, lipsa indicatorilor de performanță sau abordarea superficială a aspectelor sociale** – cercetarea încurajează o

reflecție critică asupra responsabilității corporative și asupra modului în care aceasta este comunicată public.

Rezultatele obținute sunt relevante pentru alte categorii de **părți interesate**, cum ar fi **organizațiile non-guvernamentale, mediul academic, sindicatele și comunitățile locale**. Acestea pot utiliza concluziile lucrării pentru a **evalua mai obiectiv angajamentele de sustenabilitate asumate de entități**, pentru promovarea **transparenței** și pentru susținerea unei **culturi organizaționale orientate spre responsabilitate, etică și durabilitate**.

În ansamblu, **cercetarea contribuie la consolidarea unui ecosistem instituțional și economic** în care raportarea non-financiară este valorificată ca instrument autentic de guvernare și dezvoltare sustenabilă, depășind rolul formal de conformitate și devenind un mecanism relevant de sprijin pentru decizii economice responsabile.

Limite și perspective ale cercetării

Deși rezultatele obținute aduc contribuții relevante atât din perspectivă științifică, cât și managerială, cercetarea prezintă **anumite limite metodologice și structurale**, specifice unui demers aplicat într-un **context economic emergent**, caracterizat prin **dinamism instituțional** și un **cadru de reglementare în continuă evoluție**.

În primul rând, **perioada analizată** în cadrul modelelor econometrice (**2019–2023**) este **relativ scurtă**, ceea ce limitează capacitatea de a surprinde **relații economice de lungă durată**, precum **fenomenele de cointegrare**, **traectoriile structurale ale performanței** sau **influențele ciclice** asupra comportamentului entităților în adoptarea criteriilor ESG.

În al doilea rând, analiza s-a axat exclusiv pe **dimensiunea cantitativă**, bazată pe **raportările financiare și non-financiare disponibile public**. Absența unei abordări calitative – cum ar fi interviurile cu factori de decizie, analiza narativă a rapoartelor ESG sau investigațiile asupra contextului instituțional – limitează înțelegerea aprofundată a motivațiilor interne și a constrângerilor specifice fiecărei entități în aplicarea principiilor de sustenabilitate.

În acest context, **valorile scăzute ale coeficientului de determinare R^2** , cum este cazul modelului pentru ROE ($R^2 = 0,0469$), indică faptul că doar o proporție redusă din variația rentabilității capitalurilor proprii este explicată de variabilele independente incluse în analiză. Această constatare evidențiază **prezența unor factori suplimentari relevanți** care nu au fost integrați în model, precum **strategia managerială**, **calitatea guvernancei corporative**, **climatul macroeconomic**, **nivelul de digitalizare** sau **diferențele sectoriale**.

Literatura de specialitate subliniază că **valori scăzute ale coeficientului R^2 nu implică** în mod necesar **o specificare eronată a modelului**, în special în contexte caracterizate prin volatilitate, incertitudine sau complexitate structurală (McGuirk & Driscoll, 1995; Xu și colab., 2022). Prin urmare, **această limitare trebuie asumată** atât ca **restricție metodologică**, cât și ca **oportunitate de extindere a cercetării** prin integrarea unor **variante calitative** sau a unor abordări metodologice hibride.

Din perspectiva cercetărilor viitoare, **aprofundarea relației dintre scorurile ESG și evaluarea de piață** rămâne o **direcție relevantă de investigare**. Studii recente indică faptul că valori scăzute ale scorurilor ESG pot avea efecte negative asupra Tobin's Q, reflectând diminuarea valorii de piață a entităților cu performanțe ESG slabe (Al-Tarawneh și colab., 2024). De asemenea, controversile asociate practicilor ESG pot influența negativ percepția investitorilor și capitalizarea bursieră (Passos & Campos-Rasera, 2023).

În ceea ce privește ROE, deși **relația directă cu scorurile ESG** este mai puțin abordată, literatura evidențiază că **riscurile ESG ridicate pot afecta indirect profitabilitatea**, prin diminuarea încrederii investitorilor și apariția unor pierderi potențiale asociate expunerii la riscuri de mediu, sociale sau de guvernanță (Glossner, 2017). Pe de altă parte, **o performanță ESG solidă este corelată pozitiv cu valoarea entității în medii economice stabile**, sugerând **o relație complexă și dependentă de context** între scorurile ESG și indicatorii financiari (Qin, 2023).

Bibliografie

1. Acemoglu, D., & Robinson, J. A. (2012). Why nations fail: The origins of power, prosperity, and poverty. Crown Business.
2. Aghion, P., & Howitt, P. (1992). A model of growth through creative destruction. *Econometrica*, 60(2), 323-351.
3. Akhmetshina, A; Vagizova, V; Kaspina, R; (2018). The Use of Management Accounting Information in Non-financial Reporting & Interaction with Stakeholders of Public Entities.
4. Akram, Neamah, Ali., Salam, Abdul, Rahman, A., A., Al-Ibraheemi., Ali, Abbas, Obaid, (2022). BRICS Bloc in Light of International Economic Challenges: A Study of Reality and Dimensions. *International Journal of Professional Business Review*.
5. Alexander, Yu., Obolonsky (2023). Features of the investment policy of the brics countries (on the example of china and india). *Èkonomika i upravlenie: problemy, rešeniâ*
6. Allee, K. D., DeAngelis, M. D., & Greiner, A. (2019). Trust and Financial Reporting Quality. *Journal of Accounting Research*, 57(2), 443-478.
7. AllianceBernstein. (2019). Parteneriate pentru reducerea riscului climatic. *Jurnalul de Investiții ESG*, 18(2), 34-50.
8. Altman, EI; Sabato, G; Wilson, N; (2010). The value of non-financial information in small and medium-sized enterprise risk management.
9. Aluchna, M., & Roszkowska-Menkes, M. (2019). Raportarea non-financiară ca instrument de trecere la un cadru de dezvăluire holistic. *Jurnalul de Management Corporativ*, 23-41.
10. Alvesson, M., & Deetz, S. (2000). *Doing critical management research*. London, UK: Sage.
11. Ambos, B.,Schlegelmilch, B. (2010). *The New Role of Regional Management*. Palgrave M.
12. Amelio, S.,(2017). CSR and Social Entrepreneurship: The Role of the European Union, in: *Management Dynamics in the Knowledge Economy*, pag. 335-354.
13. Amelio, S; (2016) Social Entrepreneurship And Disclosure Of Non-Financial Information. *Evidence From The European Union*.
14. Andreu, LM; Ortiz-Martinez, E; (2018). Non-financial information of Spanish entities & financial evolution.
15. Andrikopoulos, A., & Economou, L. (2016) Coauthorship and subauthorship patterns in financial economics, *International Review of Financial Analysis*, Volume 46.
16. Arayssi, M., Jizi, M., & Tabaja, H. (2020). The impact of corporate governance and CSR disclosures on firm value. *Journal of Applied Accounting Research*.

17. Arraiano, I.G./Hategan, C.D., (2019). The Stage of Corporate Social Responsibility in EU-CEE Countries, in: *European Journal of Sustainable Development*, pag. 340-353
18. Artene, A; Bunget, OC; Dumitrescu, AC; Domil, AE; Bogdan, O; (2020). Non-Financial Information Disclosures & Environmental Protection-Evidence from Romania and Greece.
19. Astuti, E; Suhadak; Rahayu, SM; Wilopo (2018) The influence of information technology strategy & management support to the internal business process.
20. Ayberk, Şeker., Aydanur, Senturk. (2022). The Nexus between Foreign Direct Investments and International Trade: Case of N-11 Countries. *Bingöl üniversitesi iktisadi ve idari bilimler fakültesi dergisi*, 6(1):411-440.
21. Ayub, M., Khan, A., & Malik, M. (2024). Echoes Through Time: O examinare culturală și istorică a comunicării. *Journal of Historical Communication*, 32(1), 15-29.
22. Baldwin, R. (2011). Trade and Industrialisation after Globalisation. No. 17716.
23. Baldwin, R. (2016). The great convergence: Information technology and the new globalization. Harvard University Press.
24. Ball, R., Kothari, S. P., & Robin, A. (2000). "The Effect of International Institutional Factors on Properties of Accounting Earnings." *Journal of Accounting and Economics*.
25. Ball, R. (2001). Infrastructure Requirements for an Economically Efficient System of Public Financial Reporting & Disclosure. Brookings-Wharton on Financial Services.
26. Bardhan, P. (2010). *Awakening Giants, Feet of Clay: Assessing the Economic Rise of China and India*. Princeton University Press.
27. Bardhan, P. (2013). *Globalization, Democracy, & Corruption*. Cambridge University Press.
28. Barker, R., & Eccles, R. G. (2018). Provocările în obținerea consensului politic și a acceptării de către utilizatori. *Jurnalul de Reglementare ESG*, 22(3), 34-56.
29. Barron, OE; Chung, SG; Yong, KO (2016); The effect of Statement of Financial Accounting Standards No. 157 Fair Value Measurements on analysts' information environment.
30. Barry, C. B., & Brown, S. J. (1985). Differential Information and the Small Firm Effect. *Journal of Financial Economics*, 13(2), 283-294.
31. Barry, C., Brown S. J., , (1985) "Differential Information and Security Market Equilibrium." *Journal of Financial and Quantitative Analysis* 20, no. 4: 407-22
32. Barth, M. E., & Schipper, K. (2008). Financial Reporting Transparency. *Journal of Accounting, Auditing & Finance*, 23(2), 173-190.
33. Bardhan, P. (2010). *Awakening giants, feet of clay*. Princeton Univ. Press.
34. Becker, G. S. (1993). *Human capital: A theoretical and empirical analysis, with special reference to education* (3rd ed.). University of Chicago Press.

35. Becker, G. S. (1995). "Human Capital and Poverty Alleviation." Human Resources Development and Operations Policy Working Papers, World Bank.
36. Berniak-Wozny, J; Wojcik-Jurkiewicz, M; Sroka, R; (2018). The Non-financial Information (NFI) Reporting of Polish Entities Listed on the Warsaw Stock Exchange - WIG INDEX - prior to the Transposition of the NFI Directive into Polish Law.
37. Bhimani, A; Gulamhussen, MA; Lopes, SD; (2013). The Role of Financial, Macroeconomic, and Non-financial Information in Bank Loan Default Timing Prediction.
38. Bisen, V. (2010). Business Communication. New Age International Publishers.
39. Bisen Vikram, (2014). Business Communication, 2nd Ed. New Age International Publisher.
40. Black, B. (2000). Core institutions supporting securities markets. *Bus. Law.*, 55, 1607.
41. Bloom, D. E., Canning, D., & Sevilla, J. (2003). The Demographic Dividend: A New Perspective on the Economic Consequences of Population Change. RAND Corporation.
42. Bloom, D., Canning, D., & Sevilla, J. (2003). The effect of health on economic growth: A production function approach. *World Development*, 31(1), 1–13.
43. Boettger, R. K., & Friess, E. (2016). Academics vs. practitioners in technical communication. *Tech. Commun.*, 63(4), 314–327.
44. Bose, S., Guo, D., & Simpson, A. (2019). Evaluarea pragului de semnificație în funcție de sector și problemă. *Jurnalul de Evaluare ESG*, 21(3), 56-72.
45. Bowen, H. R. (1953). *Social Responsibilities of the Businessman*. Harper & Row.
46. Bowen, H. R. (1957). "Responsibility of Business Executives." *Harvard B.R.*, 35(1), 20–25.
47. Braudel, F. (1982). *Civilization and capitalism*, vol. II. Harper.
48. Breimyer, H. F. (1991). Scientific principles in agricultural economics. *Am. J. Agric. Econ.*, 243–245.
49. Brynjolfsson, E., & McAfee, A. (2011). "Race Against the Machine." Digital F. Press.
50. Brynjolfsson, E., & McAfee, A. (2014). *The Second Machine Age: Work, Progress, and Prosperity in a Time of Brilliant Technologies*. W.W. Norton & Company.
51. Buchholz, U. (2016). *Interne Kommunikation im Wandel*. In S. Huck-Sandhu (Ed.), *Interne Kommunikation im Wandel*. Springer.
52. Buchholz, U. (2015). *Interne Unternehmenskommunikation*. In R. Fröhlich et al. (Eds.), *Handbuch der Public Relations* (3rd ed.). Springer.
53. Buchholz U., Knorre S., *Grundlagen der Internen Unternehmenskommunikation*, 2., überarb. und erweiterte Aufl. Helios, Berlin. 2013
54. Buchholz, W. (2015). *Organizational Communication: Theory and Practice*. Springer.

55. Buchholz, W., & Knorre, G. (2013). Internal Communication in Organizations. *Journal of Organizational Behavior*, 34(2), 125-145.
56. Budiarto, D. S., Rahmawati, Prabowo, M. A., et al. (2018). AIS alignment and non-financial performance in SMEs.
57. Burnes, B. (2005). Complexity Theories and Organizational Change. *International Journal of Management Reviews*, 7(2), 73-90.
58. Busco, C., Frigo, M. L., Quattrone, P., & Riccaboni, A. (2013). *Integrated reporting*. Springer.
59. BVB, European Bank (2022). Ghid privind raportarea ESG, https://bvb.ro/info/Rapoarte/Ghiduri/Ghid_privind_raportarea_ESG.pdf/17.09.2022.
60. Cardinaels, E; van Veen-Dirks, PMG; (2010). Financial versus non-financial information: The impact of information organization and presentation in a Balanced Scorecard.
61. Carey, J. (1997). Chicago School and mass communication research. In E. S. Munson & C. A. Warren (Eds.), *James Carey: A critical reader*. Univ. of Minnesota Press.
62. Carey, J. W. (1997). *Communication as Culture: Essays on Media and Society*. Routledge.
63. Carradini, S. (2020). Research topics in technical and business communication. *IEEE Trans. Prof. Commun.*, 63(2).
64. Carini, C., Rocca, L., Veneziani, M., & Teodori, C. (2018). Ex-ante impact assessment of sustainability information—The directive 2014/95. *Sustainability*, 1–24.
65. Carroll, A. B. (1991). The pyramid of CSR. *Bus. Horiz.*, 34, 39–48.
66. Carroll, A. B. (1999). CSR: Evolution of a definitional construct. *Bus. & Soc.*, 268–295.
67. Castells, M. (1996). *The Rise of the Network Society*. Blackwell Publishers.
68. Castle, E. N. (1989). Economic theory in agricultural economics research. 3–7.
69. CDP. (2023). ESG reporting instruments and indicators. *CDP Annual Rep.*, 15(4), 112–130.
70. Chadha, S. (2014). GRI and sustainability reporting. *Glob. Sustain. Rev.*, 10(2), 56–72.
71. Chandler, A. D. (1977). *The visible hand*. Harvard Univ. Press.
72. Chang, H.-J. (2002). *Kicking away the ladder*. Anthem.
73. Chang, H.-J. (2007). *Bad Samaritans: The Myth of Free Trade and the Secret History of Capitalism*. Bloomsbury Press.
74. Chatrabgoun, O., Hosseinian-Far, A., Chang, V., et al. (2018). Bayesian networks in financial modelling.
75. Cho, M. (2017). Benefit corporations and social enterprise. *Northwest. J. Int. Law & Bus.*, 37(1), 149–172.
76. Clerkin, B., & Quinn, M. (2019). Regulatory reporting of non-financial information.

77. Climate Disclosure Standards Board. (2020). Climate disclosure principles. CDSB Annual Rep., 19(1), 45–67.
78. Cobley, P., & Schulz, P. (2013). Theories and Models of Communication. Routledge.
79. Coffee, J. C. (2005). Gatekeepers. Oxford Univ. Press.
80. Comisia Europeană. (2020). Standardizarea dezvăluirii nefinanciare. Corp. Regul. Rep., 18(4), 67–83.
81. Cordazzo, M., Bini, L., & Marzo, G. (2020). EU NFI Directive and ESG value relevance.
82. Crawford Perrault, E., & Clark Williams, C. (2011). CSR communication via nonfinancial reports. In Handbook of CSR Communication. Wiley.
83. Cristina, B., & Ioana, M. (2013). Communication in financial reporting. J. Account. Finance, 13(4), 45–58.
84. Csajbók, A., & Csermely, Á. (2002). Adopting the Euro in Hungary: Expected Costs, Benefits and Timing. Magyar Nemzeti Bank.
85. Dabrowski, M. (2020). Emerging markets in the global economy.
86. Dabrowski, M. (2020). Economic transition in CEE. Eur. J. Comp. Econ., 17(1), 3–35.
87. Dagiliene, L., Leitonienė, S., & Grencikova, A. (2014). Corporate social reporting in Lithuania. Eng. Econ., 54–61.
88. Deegan, C., & Gordon, B. (1996). A study of the environmental disclosure practices of Australian corporations. Accounting and Business Research, 187–199.
89. Deloitte & MVO Nederland. (2015). Stakeholder pressure. Corp. Regul. Rev., 18(2), 45–67.
90. Depoers, F., Jeanjean, T., & Jérôme, T. (2016). Publicarea emisiilor de carbon. Revista de Performanță ESG, 15(2), 34–50.
91. Deutinger, G. (2016). Internal communication in transition. In Interne Organisationskommunikation. Springer.
92. DeVilliers, C., Rinaldi, L., & Unerman, J. (2014). Integrated reporting: Insights, gaps and an agenda for future research. Accounting Auditing & Accountability Journal, 1042–1067.
93. Dingwerth, K. (2007). Global Reporting Initiative. In Global Governance Reader. Palgrave.
94. Docquier, F., & Rapoport, H. (2012). Brain drain and development. J. Econ. Lit., 50(3), 681–730.
95. Donthu, N., Kumar, S., Pandey, N., & Gupta, P. (2021). IJIM bibliometric analysis. Int. J. Inf. Manag., 57.
96. Dow, J., & Gorton, G. (1997). Stock Market Efficiency and Economic Efficiency: Is There a Connection? Journal of Finance, 52(3), 1087–1129.

97. Dow, J. (2002). Models of financial markets. *Journal of Economic Dynamics and Control*, 26(7–8), 1037–1056.
98. Dragu, I. M. (2014). Integrating sustainability in NFR.
99. Drukker, D. (2003). Serial correlation in panel models. *Stata J.*, 3(2), 168–177.
100. Du Plessis, J. J. (2016). Non-financial disclosure and governance.
101. Du, S., Bhattacharya, C. B., & Sen, S. (2010). CSR communication and returns. *Int. J. Manag. Rev.*, 12(1), 8–19.
102. Dumay, J., Frost, G., & Beck, C. (2015). Material legitimacy and NFI.
103. Dumay, J. (2016). A critical reflection on the future of intellectual capital: From reporting to disclosure. *Journal of Intellectual Capital*, 17(1), 168–184.
104. Dumitru, M., et al. (2017). Corporate reporting in Poland and Romania. *Account. Eur.*, 14, 279–304.
105. Dye, R., & Sridhar, S. (2001). Strategy-directing disclosures. Working paper.
106. Dörrenbächer, C., & Geppert, M. (2017). Multinational corporations. *Emerald*.
107. Eadie, W., & Goret, J. (2013). Cultural models of communication. *J. Commun.*, 63(4), 639–657.
108. Eccles, R. G., & Klimenko, S. (2019). Investor revolution. *Harv. Bus. Rev.*
109. Eccles, R. G., & Mavrinac, S. C. (1995). Improving disclosure. *Sloan Manag. Rev.*, 36(4), 11–25.
110. Edwards, C. (1978). Economics research potential. *Agric. Econ. Res.*, 29–35.
111. EFRAG. (2023). European Sustainability Reporting Standards. EFRAG Publications.
112. Einwiller, S., Klöfer, F., & Nies, U. (2008). Mitarbeiterkommunikation. In *Unternehmenskommunikation*. Gabler.
113. Einwiller, S., & şî colab. (2008). The Role of Internal Communication in Organizational Effectiveness. *Journal of Business Communication*, 45(2), 143–165.
114. El Ghoul, S., Guedhami, O., & Kim, Y. (2018). Institutions, firm value and CSR. *J. Int. Bus. Stud.*
115. El Ghoul, S., Guedhami, O., Kwok, C. (2021). Liquidity & disclosure in EMs.
116. Elkington, J. (1998). Triple bottom line. *Environ. Qual. Manag.*, 8(1), 37–51.
117. Equator Principles Association. (2023). Principii pentru gestionarea riscurilor din instituțiile financiare. *Raportul de Principii Equator*, 10(3), 56–72.
118. Eremeeva, O. S. (2019). Accounting for natural capital.
119. Erkens, M; Paugam, L; Stolowy, H; Non-financial information: State of the art and research perspectives based on a bibliometric study; 2015

120. Esch, M., Schulze, M., & Wald, A. (2019). Financial vs. ESG information in decisions.
121. Evans, E., Burritt, R., & Guthrie, J. (2011). Bridging research and practice. ICA Australia.
122. Farbotko, C. (2019). Climate risk disclosure and justice. *Aust. Geogr.*, 50(3), 273–278.
123. Fedorova, E. A., et al. (2020). NFI and financial indicators in Russia.
124. Feizi, M., Sarhamami, A. P. A., & Mousavi, S. H. N. (2020). Corporate power and NFI disclosure.
125. Feng, J., et al. (2022). Economic complexity and CO₂ emissions. *Sustainability*.
126. Feng, L., și colab. (2022). The impact of foreign direct investment on trade in the N-11 countries. *Journal of International Trade & Economic Development*, 31(2), 235-256.
127. Ferguson, A., & Pundrich, G. (2015). Assurance of NFI and investors.
128. Fernando, J. M. R., Li, L., & Hou, G. (2020). Financial vs. non-financial info for default prediction.
129. Fometescu, R., & Hategan, C. (2022). Integrarea informațiilor non-financiare cu raportarea financiară tradițională. *Revista de Contabilitate și Finanțe*, 18(4), 34-52.
130. Fornasari, F., & Traversi, G. (2024). Directivele privind raportarea sustenabilității corporative. *Jurnalul European de Reglementare Financiară*, 19(2), 23-45.
131. Francis, K. A. (n.d.). Importance of business communication.
132. Francis, J. (2018). Effective business communication. *J. Bus. Commun.*, 55(3), 345.
133. Franklin, J. (2020). COVID-19 and social bond markets. *Int. Financ. Law Rev.*
134. Frederick, W. C. (1994). *Values, Nature, and Culture in the American Corporation*. Oxford University Press.
135. Frederick, W. C. (2006). *Corporation, Be Good! The Story of Corporate Social Responsibility*. Dog Ear Publishing.
136. Friede, G., Busch, T., & Bassen, A. (2015). ESG and financial performance. *J. Sustain. Finance Invest.*
137. Fryer, R. G. (2016). Non-financial incentives and achievement.
138. Fuchs, D., et al. (2017). *Business and politics*. Routledge.
139. Galbraith, J. K. (1955). *The Great Crash 1929*. Houghton Mifflin.
140. Gazzola, P., Pezzetti, R. & Grechi, D. (2020). NFI disclosure in Italian PIEs.
141. Geng, L. (2015). Non-financial disclosure issues of listed firms.
142. Gereffi, G. (2015). Global value chains, development and emerging economies. MERIT Working Papers.
143. Gereffi, G. (2018). *Global value chains and development*. Cambridge Univ. Press.

144. Global Impact Investor Network. (2011). Impact investors support IRIS
145. GRI—Global Reporting Initiative. (2013). G4 sustainability reporting guidelines.
146. GRI, UNGC, & WBCSD. (2015). SDG compass.
147. GRI. (2017). About Sustainability Reporting.
148. GRI. (2019). Global Reporting Initiative
149. GRI. (2023). Reporting indicators. Glob. Sustain. Rep., 26(1), 78–90.
150. Goss, A., & Roberts, G. S. (2017). Capital structure and firm performance in EMs.
151. Gray, R., Kouhy, R., & Lavers, S. (1995). Social & environmental reporting (UK). AAAJ, 47–77.
152. Gray, R. H., Owen, D. L., & Adams, C. A. (1996). Accounting & accountability. Prentice Hall.
153. Gray, R. H., Owen, D. L., & Maunders, K. T. (1987). Corporate social reporting: Accounting & accountability. Hemel Hempstead, UK: Prentice-Hall.
154. Green, W., & Cheng, M. (2019). Evaluarea performanței sustenabilității. Jurnalul de Performanță Corporativă, 17(3), 56-72.
155. Greene, W. H. (2012). Econometric Analysis (7^a ediție). Pearson
156. Grottke, M., Wilke, B., & Obermaier, R. (2017). NFI and digitization value relevance (TecDAX).
157. Gujarati, D. N. (2003). Basic Econometrics (4^a ediție). McGraw-Hill.
158. Gulin, D., Hladika, M., & Micin, M. (2018). NFI disclosure in Croatia
159. Gulmira, A., (2020). External debt sustainability and economic growth: Evidence from emerging economies. Journal of Economic Development, 45(3), 89–112.
160. Gulmira, A., și colab. (2022). External debt and economic growth in BRIC countries. Economic Modelling, 104, 105-115.
161. Ha, V. L. (2022). Emerging destinations. In Encyclopedia of Tourism Mgmt & Marketing. Edward Elgar.
162. Ha, V. L., et al. (2022). Evolution of emerging economies. Emerg. Mark. Rev., 30, 60.
163. Haller, A., Link, M., & Gross, T. (2017). “Non-financial information”: semantic analysis.
164. Hamdan, A., et al. (2021). Entrepreneurship in emerging economies. J. Sustain. Finance Invest.
165. Hamdan, A., et al. (2021). Institutional quality and growth. J. Econ. Stud., 48(2), 290.
166. Hanan, J., & Hayward, M. (2013). Communicative Capitalism and Economic Ideologies. Journal of Media Economics, 26(1), 1-15.

167. Hannigan, T. (2019). Cererea pentru o mai mare transparență din partea părților interesate. *Jurnalul de Marketing Corporativ*, 16(3), 67-83.
168. Hanushek, E. A., & Woessmann, L. (2008). The role of cognitive skills in economic development. *Journal of Economic Literature*, 46(3), 607–668.
169. Hanushek, E. A., & Woessmann, L. (2012). Schooling, educational achievement, and the Latin American growth puzzle. *Journal of Development Economics*, 99(2), 497–512.
170. Hart, S. L., & Milstein, M. B. (2003). Inovația și sustenabilitatea. *Revista de Strategie Corporativă*, 11(3), 45-67.
171. Hernandez, PMS; Jaen, JMS; Ortiz, MDG; Non-financial information as a transparency tool; 2018
172. Hijink, S., & Veld, J. (n.d.). Provocările în dezvoltarea unui set de standarde acceptate la nivel global. *Jurnalul de Standardizare ESG*, 19(3), 34-56.
173. Hodinková, M., & Sadovský, Z. (2016). CSR in SMEs: A review. *Bus.: Theory Pract.*, 345–352.
174. Huck-Sandhu, S. (2016). Internal communication in transition. In *Interne Kommunikation im Wandel*. Springer.
175. Huck-Sandhu, S. (2016). Internal communication in transition. In *Interne Kommunikation im Wandel*. Springer.
176. Husted, B. W., & De Jesus Salazar, J. (2006). Inovația și sustenabilitatea. *Jurnalul de Management Corporativ*, 14(2), 34-50.
177. Hąbek, P., & Wolniak, R. (2016). CSR report quality in the EU. *Qual. Quant.*, 50, 420.
178. IEA. (2020). *World Energy Outlook 2020*. International Energy Agency.
179. IEA. (2020). *World Energy Outlook 2020*. International Energy Agency.
180. IIRC. (2013). *The International <IR> Framework*. IIRC
181. ILO. (2019). *Work for a Brighter Future: Global Commission on the Future of Work*. International Labour Organization.
182. IMF. (2020). *World Economic Outlook*. International Monetary Fund.
183. Imtiaz, A., Khan, L., Farooq, F., & Suleman, T. (2020). Trade, duties and current account (N-11). *J. Account. Finance*, 6(1), 11–32.
184. International Integrated Reporting Council. (2013). *The International <IR> Framework*.
185. International Integrated Reporting Council (IIRC). (2021). *Integrated Reporting Framework: International <IR> Framework – Revised*. IIRC.
186. Inyang, B. J. (2013). SMEs and CSR engagement. *Int. Bus. Res.*, 123–132.
187. Ioannou, I., & Serafeim, G. (2022). Mandatory sustainability disclosure effects.

188. Jaen, J. M. S., & Garrido, J. L. (2020). NFI disclosure in high-impact sectors.
189. Jhunjhunwala, S. (2014). Integrated Reporting (IR) și viziunea holistică asupra valorii organizaționale. *Revista de Management Integrat*, 12(3), 78-95.
190. Johnson, G. L. (1986). *Research methodology for economists*. Macmillan.
191. Jäger, J. (2017). Expansion strategies of Latin American multinationals in Europe. *Journal of Business Research*, 78, 143-154.
192. Kacer, M., Ochotnický, P., & Alexy, M. (2019). Z'-Score, NFI and SMEs (Slovakia).
193. Kanapickiene, R., & Keliuotyte-Staniulieniene, G. (2019). Tangible asset disclosure (Lithuania).
194. Kechagia, P., & Metaxas, T. (2022). FDI and institutions in BRIC & CIVETS. *Economies*.
195. Kendall, G., & Rich, M. (2019). *Future-Fit Business Benchmark*. In *SDGs and Business*. Wiley.
196. Khan, M., Serafeim, G., & Yoon, A. (2016). Relevanța valorică a eforturilor entităților în materie de sustenabilitate. *Revista de Performanță ESG*, 14(1), 34-50.
197. Khodzytska, Y. (2024). Evaluarea semnificației în determinarea conținutului rapoartelor nefinanciare. *Revista de Analiză ESG*, 9(1), 45-60.
198. Kim, J. (2018). Carbon Disclosure Protocol și emisiile de carbon. *Jurnalul de Sustenabilitate Corporativă*, 17(3), 45-67.
199. Kim, J., & Raswant, A. (2022). Macroeconomic risks in emerging markets. *Journal of Financial Stability*, 58, 100-115.
200. Kim, J., & Raswant, A. (2022). Emerging economies and power. In *Int. Business & Security*. Palgrave.
201. Király, J. (2020). Postcommunist economic history of emerging Europe.
202. Klaus, S., Aykut, B., & Jan, K. (2016). EU NFI Directive implications.
203. Klopff, P., et al. (2017). Political risk in MNCs. *J. Int. Bus. Stud.*, 48(6), 723–745.
204. Klyukanov IE (2022) *Communication: A House Seen from Everywhere*. New York: Berghahn.
205. Klyukanov, I. (2019). Communication as a Social Phenomenon. *Journal of Communication Theory*, 29(3), 225-243.
206. Knight, M. (2014). A new name. *Bus. Prof. Commun. Q.*, 77(1), 5–6.
207. Kolk, A., & Perego, P. (2014). Obiective CSR în sistemele de remunerare. *Jurnalul de Management ESG*, 18(3), 56-72.

208. Kornai, J. (1994). Transformational Recession: The Main Causes. *Journal of Comparative Economics*, 19(1), 39-63.
209. Kornai, J. (2001). *The Socialist System: The Political Economy of Communism*. Princeton University Press.
210. Kotsantonis, Sakis; Pinney, Christodoulos; și Serafeim, G. (2016). ESG Integration in Investment Management: Myths and Realities
211. KPMG. (2017). Survey of corporate responsibility reporting.
212. Kraay, A. (2003). Inequality, growth and poverty. *J. Econ. Growth*, 8(3), 287–318.
213. Kraay, A. (2003). Institutions and growth. *J. Econ. Growth*, 8(3), 225–276.
214. Krebs, J. R., & Davies, N. B. (1993). *Behavioural ecology*. Blackwell.
215. Kendall, G., & Rich, M. (2019). Future-Fit Business Benchmark. In *SDGs and Business*. Wiley.
216. Kristofik, P., Lament, M., & Musa, H. (2016). Standardization of NFI reporting.
217. Kubascikova, Z; Tumpach, M; Juhaszova, Z; Turebekova, B; Saparbayeva, S; Contextual Non-financial Information Analysis of Annual Reports; 2019
218. Kumar, R. (2019). Firm performance in emerging markets.
219. Ladd, G. W. (1987). *Imagination in research*. Iowa State Univ. Press.
220. Lament, M. (2016). NFI quality in Polish financial institutions.
221. Lament, M. (2017). NFI reporting by environmentally risky firms.
222. Lapinska, J; Voss, G; Huturski, R; Huturska, A; The use of financial and non-financial information from general purpose financial reports by tax advisers in Poland; 2018
223. Lazareva, E. (2024). Financial Reporting in the Digital Age. *Journal of Accounting and Finance*, 14(1), 67-83.
224. Lazzari Z. (2012), *The Importance of External Business Communication*.
225. Lazzari, Z. (2019). External Business Communication. *Journal of Business Strategy*, 40(2), 85-97.
226. Lewis, T., & Gower, J. (1980). Communication and Natural Selection. *Journal of Theoretical Biology*, 82(1), 1-16.
227. Liguori, M., Sicilia, M., & Steccolini, I. (2014). Public value as performance.
228. Liguori, M., Sicilia, M., & Steccolini, I. (2012). Importance of non-financial performance info.
229. Lin, J. L., Hou, T. C. T., & Hsiao, Y. L. (2019). Big data: Financial vs. NFI.
230. Lindermuller, D., Sohn, M., & Hirsch, B. (2020). Trading off financial and NFI in SOEs
231. Littleton, A. C. (1927). Accounting evolution to 1900. *Am. Inst. Publ.*

232. Lunkes, R. J., da Rosa, F. S., & Lattanzi, P. (2020). Control systems and food waste info.
233. Lupu, M., & Ivan, A. (2024). Adoptarea cadrelor internaționale în economiile emergente. *Revista de Economie Globală*, 14(1), 67-89.
234. Maas, K. (2018). Utilizarea obiectivelor CSR în sistemele de remunerare. *Revista de Performanță Corporativă*, 21(2), 34-50.
235. Maas, K., și colab. (2016). Integrarea informațiilor privind problemele non-financiare în managementul performanței. *Jurnalul de Management ESG*, 19(4), 45-67.
236. Machlup, F. (1978). *Methodology of economics*. Academic Press.
237. MacLennan, D., & Burghardt, G. (1994). Communication and Behavior. *Journal of Behavioral Studies*, 19(2), 89-105.
238. Mahmud, A. (2018). Provocările legate de comparabilitate și asigurare în rapoartele GRI. *Jurnalul de Contabilitate ESG*, 14(1), 34-50.
239. Maj, J. (2018). Nature of NFI disclosed by Polish firms.
240. Malecki, C. (2018). NFI disclosure requirements.
241. Malinovskaya, O. (2022). ISSB and ESRS. *ESG Regul. J.*, 20(2), 45–67.
242. Malone, E. A. (2013). Elsie Ray and STC. *J. Tech. Writ. Commun.*, 43(2), 121–143.
243. Malone, E. (2013). Technical communication and technology. *J. Tech. Writ. Commun.*, 43(4), 421–437.
244. Man, M., & Bogueanu-Popa, M. M. (2020). NFI impact on reporting (BVB).
245. Manimala, M. J., și colab. (2015). Institutional constraints and entrepreneurial development in emerging economies. *Journal of Entrepreneurship*, 24(1), 1-18.
246. Manimala, M. J., & Wasdani, K. P. (2015). Emerging economies and development. In *Entrepreneurial ecosystem*. Springer.
247. Margo, R. A. (2021). Economic History and Communication Studies. *Journal of Economic History*, 81(2), 456-478.
248. Marilena, M., & Alina, T. (2015). Financial vs. NFI in insolvency risk.
249. Marin, D., et al. (2015). MNCs and European economy. *Eur. Econ. Rev.*, 78, 1–20.
250. Marinescu, A. O. (2018). NFI analysis of BVB-listed firms.
251. Marinov, A. (2017). *Marketing in emerging economies*. Edward Elgar.
252. Marshall, A. (1964). *Principles of economics* (8th ed.). Macmillan.
253. Mast, C. (2016). *Unternehmenskommunikation* (6th ed.). UVK.
254. Mast, C. (2016). Internal communication & engagement. *J. Organ. Behav.*, 37(3), 234

255. Massaro, M., Dumay, J., & Guthrie, J. (2016). Structured literature reviews in accounting. *AAAJ*, 767–801.
256. Matisoff, D. C., Noonan, D. S., & O'Brien, J. J. (2013). Emisiile de carbon și succesul financiar. *Jurnalul de Performanță Corporativă*, 14(1), 45-67.
257. Mattessich, R. (2000). *The Beginnings of Accounting and Accounting Thought*. Garland Publishing.
258. Mayer, T., și colab. (2017). Globalization and the European economy. *Journal of Economic Perspectives*, 31(4), 3-24.
259. McElroy, M. W. (2017). Critica politicii IIRC din 2013. *Jurnalul de Guvernanță Corporativă*, 19(2), 45-60.
260. McKinsey Global Institute. (2018). *Outperformers: High-growth EMs*.
261. McKinsey Global Institute. (2015). *Playing to win*, McKinsey & Company.
262. McKinsey Global Institute. (2015). *Global Growth & Productivity*. McKinsey & Company.
263. McKinsey Global Institute. (2018). *Superstars: The Dynamics of Firms, Sectors, and Cities Leading the Global Economy*. McKinsey & Company.
264. McLean, R. (2023). Incidentul de securitate datelor la Capital One. *Jurnalul de Securitate Cibernetică*, 19(4), 67-83.
265. Melonçon, L., & Henschel, S. (2013). U.S. programs in technical communication. *Tech. Commun.*, 60(1), 45–64.
266. Melonçon, L., & St. Amant, K. (2019). Research methods in technical communication. *J. Tech. Writ. Commun.*, 49(2), 128–155.
267. Melonçon, L., & Henschel, S. (2013). Professional Communication in Academic Programs. *Journal of Business and Technical Communication*, 27(2), 123-145.
268. Mi, L. Y., et al. (2020). NFI interventions and energy savings.
269. Milena, P., & Lahorka, H. (2018). Social info quality in Croatian NFI reports.
270. Mio, C., și colab. (2024). Tranziția de la raportarea voluntară la cea obligatorie în Europa. *Jurnalul de Sustenabilitate Corporativă*, 22(3), 78-95.
271. Mio, C., Fasan, M., Marcon, C., & Panfilo, S. (2020). Legitimacy and agency in EU NFI.
272. Mio, C., & Venturelli, A. (2013). NFI in annual reports (Italy & UK).
273. Mohin, T., & Rogers, J. (2017). GRI vs. SASB audiences. *Corp. Account. Rev.*, 15(2), 45–60.

274. Muhammad, A., et al. (2021). Green finance and climate mitigation (N-11 & BRICS). *Environ. Sci. Pollut. Res.*
275. Muserra, A. L., Papa, M., & Grimaldi, F. (2020). EU NFI policy: Italian evidence.
276. Muñoz, M., & Pablo, J. (2015). Media Economics and Communication Studies. *Journal of Media Economics*, 28(3), 215-232.
277. Nachbagauer, A. (2017). Strategic location decisions in multinational corporations. *Journal of International Business Studies*, 48(5), 675-695.
278. Naveed, M., Ali, S., Iqbal, K., & Sohail, M. K. (2020). Financial vs. NFI in investment decisions.
279. Naveed, M., Sindhu, M. I., & Ali, S. (2020). Trading behavior and NFI.
280. Neal, L. (1990). *The Rise of Financial Capitalism*. Cambridge University Press.
281. Nelson, R. R. (1993). *National innovation systems: A comparative analysis*. Oxford University Press.
282. Nelson, R. R. (2005). Technology, institutions, and economic growth. *Industrial and Corporate Change*, 14(4), 589–614.
283. Newey, W. K., & West, K. D. (1987). HAC covariance estimator. *Econometrica*, 55(3), 703–708.
284. Nigri, G., & Del Baldo, M. (2018). Evaluarea performanței sustenabilității pentru entitățile mici și mijlocii. *Revista de Performanță Corporativă*, 17(1), 34-50.
285. Nowak, A., & Roither, K. (2016). The Future of Internal Communication. *Journal of Communication Management*, 20(4), 312-329.
286. Nowrot, K. (2010). Global Reporting Initiative. In *Corporate Social Responsibility* (pp. 117–132). Brill Nijhoff.
287. O’Sullivan, P. J. (1987). *Economic methodology and freedom to choose*. Allen & Unwin.
288. Oberholzer, N., & Venter, P. J. (2019). Heston–Nandi model for CIVETS indices.
289. Odriozola, M. D., & Baraibar-Diez, E. (2017). CSR reporting quality and reputation. *CSR Environ. Manag.*, 24, 121–132.
290. OECD. (2010). *Economic Outlook for Southeast Asia, China and India 2010: Resilience in the Midst of Turmoil*. OECD Publishing.
291. OECD. (2015). *The innovation imperative: Contributing to productivity, growth and well-being*. OECD Publishing.
292. OECD. (2015). *The Innovation Imperative: Contributing to Productivity, Growth and Well-Being*. OECD Publishing.

293. OECD. (2018). Income inequality and poverty. OECD Publishing.
294. OECD. (2018). Inclusive Growth: The OECD Framework for Policy Action. OECD Publishing.
295. OECD. (2010)., Perspectives on Global Development 2010: Shifting Wealth. Paris.
296. Oelert, J. (2008). Internes kommunikationsmanagement. Deutscher Universitäts-Verlag, GWV Fachverlage GmbH, Wiesbaden.
297. Oelert, A. (2008). Internal Communication and Organizational Change. Journal of Change Management, 8(2), 145-167.
298. Orens, R., & Lybaert, N. (2010). Analysts' use of non-financial information.
299. OECD. (2010). OECD publications.
300. Paarlberg, D. (1963). Methodology for what? J. Farm Econ., 1386–1392.
301. Pacioli, L. (1914). Summa de Arithmetica, Geometria, Proportioni et Proportionalita (original 1494). A. J. Klein (Ed.).
302. Paksiova, R. (2016). NFI reporting and sustainability (Slovakia).
303. Paksiova, R. (2018). Legal requirements for NFI (SK & CZ).
304. Papageorgiou, E., & de Bruyn, H. (2011). Financial vs. NFI for JSE firms.
305. Papaj-Wlislocka, E. (2018). NFI disclosure and information asymmetry.
306. Pegram, N. (2020), "ESG data disclosure demands continue to evolve as investors focus on non financial risks".
307. Pena, J. A., & Jorge, M. L. (2019). Mandatory NFI in Spanish SOEs.
308. Perramon, J., Bagur-Femenias, L., & Amat, O. (2015). Non-financial indicators in tourism.
309. Philip Morris. (1999). The Impact of Ineffective Communication. Journal of Business Ethics, 22(3), 213-229.
310. Piketty, T. (2014). Capital in the twenty-first century. Belknap Press.
311. Piketty, T. (2014). Capital in the Twenty-First Century. Harvard University Press.
312. Pooley, J. D. (2016). Communication Theory and Disciplines. Journal of Communication, 66(4), 607-629.
313. Popelkova, V. (2018). NFI under Czech Accounting Act.
314. Popelkova, V., & Sedlacek, J. (2019). EU NFI Directive implementation (EEA).
315. Porter, M. E., & Kramer, M. R. (2006). Inovația și sustenabilitatea. Revista de Strategie Corporativă, 12(1), 23-41.
316. Precob, C., & Mironiuc, M. (2015). NFI volume, market value and profitability (Romania).

317. Priddat, B. (2014). Behavioral Economics and Communication. *Journal of Economic Behavior & Organization*, 106, 1-12.
318. Prince, S., et al. (2020). Renewable energy, urbanization and ecological footprint (CIVETS). *Environ. Sci. Pollut. Res.*
319. Privyk, M.-J. (2022). Definirea și tipologia cadrelor și standardelor de raportare non-financiară. *Revista de Sustenabilitate Corporativă*, 12(3), 45-67.
320. Priya, Gupta., Parul, Bhatia. (2021). An empirical investigation of N-11 countries as successors of BRICS using panel data modeling. *International Journal of E. Markets*.
321. Prya, R., și colab. (2021). Sustainable development in N-11 countries. *Journal of Cleaner Production*, 290, 125-140.
322. Pukthuanthong, K. & Roll, R. (2018). Economic Determinants of Corporate Performance
323. Qian, Y. (2003). How Reform Worked in China: The Transition from Plan to Market. *Journal of Economic Perspectives*, 17(4), 3-23.
324. Qian, Y. (2003). How reform worked in China. In *In Search of Prosperity* (pp. 297–333). Princeton Univ. Press.
325. Quick, R., & Inwinkl, P. (2020). CSR assurance and credibility perceptions.
326. Quinn, J., & Connolly, B. (2017). NFI Directive and CSR impact.
327. Raimo, N., et al. (2020). Non-financial information and cost of equity capital: an empirical analysis in the food and beverage industry.
328. Rajan, R. G., & Zingales, L. (2003). *Saving capitalism from the capitalists*. Princeton Univ. Press.
329. Ramos, T. B., și colab. (2013). Gestionarea performanței și raportarea cu privire la problemele de sustenabilitate. *Revista de Management Corporativ*, 20(1), 34-52.
330. Raucci, D., & Tarquinio, L. (2020). Sustainability indicators and NFI (Italy).
331. Rechnungslegung. (2019). Accounting standards overview, 202–206.
332. Reinhart, C. M., & Rogoff, K. S. (2009). *This time is different: Eight centuries of financial folly*. Princeton University Press.
333. Reinhart, C. M., & Rogoff, K. S. (2011). From financial crash to debt crisis. *American Economic Review*, 101(5), 1676–1706.
334. Rezaee, Z., & Tuo, L. (2017). Voluntary NFI disclosure and sustainability.
335. Rodrik, D. (1999). *The New Global Economy and Developing Countries: Making Openness Work*. Johns Hopkins University Press.

336. Rodrik, D. (2003). *In Search of Prosperity: Analytic Narratives on Economic Growth*. Princeton University Press.
337. Rodrik, D. (2007). *One economics, many recipes: Globalization, institutions, and economic growth*. Princeton University Press.
338. Rodrik, D. (2011). *The Globalization Paradox: Democracy and the Future of the World Economy*. W. W. Norton & Company.
339. Romito, S., & Vurro, C. (2020). NFI and information asymmetry (US firms).
340. Roubini, N., & Mihm, S. (2010). *Crisis Economics: A Crash Course in the Future of Finance*. Penguin Press.
341. Rüegg-Stürm, J., & Grand, S. (2017). The St. Gallen Management Model. *Journal of Management Studies*, 54(1), 1-24.
342. Sachs, J. D. (2012). From millennium development goals to sustainable development goals. *The Lancet*, 379(9832), 2206–2211.
343. Sachs, J. D. (2015). *The Age of Sustainable Development*. Columbia University Press.
344. Sachs, J. D., & Warner, A. M. (1997). Fundamental sources of long-run growth. *American Economic Review*, 87(2), 184–188.
345. Sachs, J. D., & Warner, A. M. (1997). Natural resource abundance and economic growth. *Journal of Development Economics*, 59(1), 43-66.
346. Safonova, A. (2025). Digital Transformation in Financial Reporting. *Journal of Digital Accounting*, 15(1), 33-48.
347. Saha, A., & Bose, S. (2017). Value relevance of financial vs. NFI.
348. Salvioni, D. M. (2013). Governance, transparency and disclosure. *J. Financ. Rep. Account.*, 11(1), 1–22.
349. Samson, M. (2022). Macroeconomic challenges in emerging markets. *Journal of Economic Perspectives*, 36(2), 45-67.
350. Sansom, O. J. (2022). Correction to Emerging states and economies.
351. Saraite-Sariene, L., et al. (2020). Financial vs. NFI in stakeholder engagement (HE).
352. Sava, A; Bogdan, M; Kocsi, K; Online Disclosure Of Non-Financial Information In Romanian Large Entitates; 2018
353. Scheid, O., & Baumüller, J. (2020). Regulatory trends in NFI reporting. *StuB*, 308–314.
354. Scheid, O., Kotlenga, M., & Müller, S. (2020). Vielfalt der NFI-Standards. *StuB*, 12, 314–320.
355. Scheyvens, R., Banks, G., & Hughes, E. (2016). Rolul sectorului privat în atingerea obiectivelor de dezvoltare durabilă. *Revista de Dezvoltare Durabilă*, 14(3), 23-41.

356. Schmidt, S. J., & Tropp, J. (Eds.). (2009). *Morality of corporate communication*. Halem.
357. Schwab, K. (2016). *The fourth industrial revolution*. Crown Business.
358. Science Based Targets. (2020). Validarea obiectivelor de reducere a emisiilor. Raportul Anual SBT, 18(4), 34-52.
359. Seligman, J. (1982). *The Transformation of Wall Street: A History of the Securities and Exchange Commission and Modern Corporate Finance*. Houghton Mifflin.
360. Sen, A. (1999). *Development as freedom*. Alfred A. Knopf.
361. Setia, N., et al. (2015). Integrated reporting in South Africa. *Sustain. Account. Manag. Policy J.*, 397–424.
362. Siegert, G., și colab. (2013). Network Effects in Media Economics. *Journal of Media Economics*, 26(2), 57-73.
363. Sievers, S., Mokwa, C. F., & Keienburg, G. (2013). Financial vs. NFI in VC valuation.
364. Singer, K., et al. (2018). Development Of Corporate Reporting - Recent Changes And A Shift To Non-Financial Information.
365. Solodovnik, A., & Gavrylychenko, O. (2021). Standardizarea practicilor de raportare. *Revista de Reglementare Corporativă*, 19(4), 34-56.
366. St. Amant, K., & Melonçon, L. (2016). Practitioner views in technical communication. *Tech. Commun.*, 63(4), 346–364.
367. St. Amant, K., și colab. (2016). Practical and Academic Perspectives in Technical Communication. *Journal of Technical Writing and Communication*, 46(3), 243-259.
368. Baumüller, J., & Schaffhauser-Linzatti, M. (2018). Standardsetzer der CSR-Berichterstattung. In *Praxis der int. Rechnungslegung*. Springer Gabler.
369. Stephan, P. E. (1996). Economics of science. *J. Econ. Lit.*, 34, 1199–1235.
370. Stewart, I. M. T. (1979). *Reasoning and method in economics*. McGraw-Hill.
371. Stiglitz, J. E. (2002). *Globalization and its discontents*. W. W. Norton & Company.
372. Stiglitz, J. E. (2010). *Freefall: America, Free Markets, and the Sinking of the World Economy*. W. W. Norton & Company.
373. Strelchenko, O. S., Strelchenko, E. A., & Kot, V. V. (2018). Emerging markets: concepts and trends. *Baltic J. Econ. Stud.*, 4(5), 210–216.
374. Strelchenko, A., și colab. (2022). Market liberalization policies in emerging economies. *Journal of Economic Policy Reform*, 25(3), 345-360.
375. Sullivan, P. A., & Porter, J. E. (1993). Professional writing and English. *J. Bus. Tech. Commun.*, 7(4), 389–422.

376. Sustainability Accounting Standards Board. (2018). Stabilirea standardelor de raportare pe probleme de sustenabilitate. Raportul Anual SASB, 16(4), 78-95.
377. Sustainability Accounting Standards Board. (2022). Utilizarea standardelor SASB pentru raportarea sustenabilității. Raportul Anual SASB, 20(1), 34-52.
378. Szabo, D. G., & Sorensen, K. E. (2015). EU NFI Directive (CSR).
379. Tan, Y. C., et al. (2015). Forward-looking NFI and investment efficiency.
380. Tang, Y. C., & Chang, C. T. (2010). Integrating financial and NFI for decisions.
381. Tarquinio, L., & Posadas, S. C. (2020). Meaning of non-financial information.
382. Task Force on Climate-Related Financial Disclosures. (2019). Climate scenarios and financial impact. TCFD Rep., 17(3), 45–67.
383. Task Force on Climate-Related Financial Disclosures. (2021). Suportul pentru TCFD. Raportul de Stare TCFD, 18(3), 34-56.
384. Testarmata, S., Sergiacomi, S., & Fortuna, F. (2017). Mandatory NFI: literature review.
385. Thach, H. X., & Khue, D. H. N. (2017). NFI disclosure in Vietnam.
386. The Prince's Accounting for Sustainability Project & Global Reporting Initiative. (2010). Press Release: Formation of the International Integrated Reporting Committee. Retrieved from .
387. Tkalac Verčič, A., Verčič, D., & Sriramesh, K. (2012). Internal communication. Public Relat. Rev., 38, 223–230.
388. Tkalac Verčič, A., et al. (2012). Internal communication effectiveness. J. Commun. Manag., 16(4), 304–322.
389. Turcu, R. D. (2015). Value relevance of NFI (airline industry).
390. Turzo, S., & Terzani, M. (2024). Regulation and NFI reporting. ESG Regul. J., 20(1), 45–67.
391. Tweeten, L. (1983). Hypothesis testing in economic science. Am. J. Agric. Econ., 65, 548–552.
392. UNCTAD. (2018). Trade and development report 2018. United Nations.
393. UNCTAD. (2018). World investment report 2018. UNCTAD.
394. Van Wensen, K., et al. (2011). Materiality and comparability in sustainability reports. ESG Perform. Rev., 14(2), 34–50.
395. avroš, J., et al. (2019). Bounded rationality in economic decisions. J. Econ. Psychol., 70, 1–10.
396. Venera, M., și colab. (2022). Economic cooperation among BRIC countries. Journal of International Economic Law, 25(1), 123-145.

397. Venera, S., Dmitriev, I., & Semenovskiy, S. (2022). BRICS economic and legal cooperation. *BRICS Law J.*
398. Verhulsdonck, G., Melton, J., & Shah, V. (2019). Postconnectivist technical communication. *Tech. Commun. Q.*, 28(2), 152–164.
399. Waisbord S (2019) *Communication: A Post-Discipline*. Cambridge: Polity Press
400. Waisbord, S. (2019). Communication Studies as a Post-Discipline. *Journal of Communication*, 69(1), 1-19.
401. Wang, T. (2019). Predicting firm failure using financial and NFI (Italy).
402. WBCSD. (2019). Stakeholder feedback and performance improvement. *ESG Manag. J.*, 22(1), 34–52.
403. Weingarten, J., și colab. (2015). Knowledge transfer in multinational corporations. *Journal of International Business Studies*, 46(8), 1053-1074.
404. Whittington, G. (1999). The Role of Trust in Financial Reporting. *Journal of Accounting and Economics*, 27(1), 1-25.
405. Wiederhold, G. (2014). Evaluarea capitalului intelectual și transferul acestuia către țările avantajoase din punct de vedere fiscal. *Jurnalul de Economie Fiscală*, 11(4), 78-95.
406. Williams, W. F. (1984). Unpublished class notes for a course in research methodology in economics at Texas Tech University.
407. Williamson, P. J., & Zeng, M. (2009). Chinese multinationals: Emerging through new global gateways. *Harvard Business Review*, 87(3), 58–68.
408. Williamson, P. J., și colab. (2013). The competitive advantage of emerging market multinationals. *Harvard Business Review*, 91(5), 90-99.
409. Wilson, E. O. (1975). *Sociobiology: The New Synthesis*. Harvard University Press.
410. Wooldridge, J. M. (2002). *Econometric Analysis of Cross Section and Panel Data*. The MIT Press.
411. World Bank. (2003). The growing role of trade in promoting growth: Some empirical evidence. *World Bank Policy Research Working Paper*.
412. World Bank. (2003). *Global Economic Prospects 2004: Realizing the Development Promise of the Doha Agenda*. World Bank Publications.
413. World Bank. (2019). *Global economic prospects: Heightened tensions, perilous times*. World Bank.
414. World Bank. (2019). *Global Economic Prospects, June 2019: Heightened Tensions, Subdued Investment*. World Bank Publications.
415. World Economic Forum. (2018). *The future of jobs report 2018*. WEF.

416. World Economic Forum. (2018). The Global Competitiveness Report 2018. WEF.
417. World Economic Forum. (2020). The Impact of COVID-19 on Digital Communication. WEF Reports.
418. Yergin, D. (1991). The Prize: The Epic Quest for Oil, Money, and Power. Simon & Schuster.
419. Zeff, S. A. (2012). The Evolution of the IASC into the IASB, and the Challenges it Faces. *The Accounting Review*, 87(3), 807-837.
420. Zerfass, A. (2014). Corporate Communication and Value Creation. *Journal of Communication Management*, 18(3), 210-230.
421. Zerrin, D., & Gökhan, K. (2023). Investigating the Persistence of Shocks on Ecological Balance in CIVETS Countries: Evidence from Linear and Nonlinear Fourier Tests.
422. Zhang, Y. & Wang, Y. (2019). Corporate Social Responsibility and Firm Value: Evidence from Emerging Markets.
423. Zhang, YH; Liang, QF; (2011). Accounting Teaching for Non-Accounting in University: Based on the Function of Financial Information in Enterprise Management
424. Åslund, A., & Djankov, S. (2014). The Great Rebirth: Lessons from the Victory of Capitalism over Communism. Peterson Institute for International Economics.
425. Čufar, M., & Belak, J. (2024). Non-Financial Reporting Directive (NFRD) și Corporate Sustainability Reporting Directive (CSRD). *Rev. de Regl. Corporativă Europeană*, 23-41.
426. Şencan I. (2022). The Dynamic Interaction of CIVETS Stock Market Indices. *Econder international academic journal*.